

Salezijanski Vestnik

**Zavezani don Bosku
in mladim**

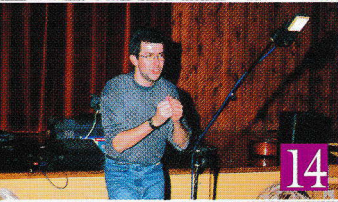

4

5

14

23

VŠ V TEJ ŠTEVILKI

2 Jožica Pregl
DON BOSKOVI SOTRUDNIKI

8 s. Ljudmila Anžič HMP
MISIJONAR, SI SREČEN ...

9 Jože Meze
SPOMINI IZ DAVNIH DNI

12 Jančez Bosko
OCENAS

14 Peter Pučnik, razni
KO VSTAJA SONCE

16 OB PRAZNIKU SV. J. BOSKA

18 s. Marija Imperl
OČE PO VZORU BOGA OČETA

24 Anton Grm
40 LET DEŠKEGA MESTA

26 iz: Da mihi animas
ZMARIJO

Don Bosko je že v začetku svojega dela zaslutil, da vsega ne bo mogel opraviti sam. V njem se je porodila misel, da bi nekatera opravila prepustil svojim sodelavcem, ki so mu prišli na pomoč že v času ustanavljanja Oratorija leta 1841. Takrat so bili to predvsem nekateri pobožni in goreči duhovniki in laiki, ki so prišli na pomoč, da bi gojili žetev, ki je bila že tedaj obilna v krogih ogroženih in zapuščenih dečkov. Ti sodelavci ali sodružniki so bili don Bosku v veliki oporo in pomoč. Prihajali so prav iz vseh slojev. Bili so to možje in žene, ki so delali dobro za revne in zapuščene dečke. V don Bosku pa je začela rasti želja, da bi te sodelavce povezal v združenje.

Leta 1876 je don Bosko po treh neuspešnih poskusih končno ustanovil združenje, ki ga je imenoval »Saleszijanski sodružniki«. Takoj nato je napisal pravihnik združenja, ga poslal papežu v potrditev. Le-ta ga je potrdil 9. maja 1876. S tem je bila uresničena še ena od velikih misli don Boska, ki ni nastala nenadoma, ampak je imela v njem globoke korenine.

Sotrudniki v Sloveniji

Tudi v Sloveniji imajo sodružniki globoke korenine, ki segajo pred leto 1900. Takrat so delovali veliki in plemeniti možje in žene, ki so spoznali don Boska in začutili, kako bi bilo potrebno imeti saleszijance tudi v Sloveniji. Mnogo je bilo namreč zapuščene in revne mladine, kateri bi lahko pomagali saleszijanci s svojim delom in vzgojo. Lotili so se plemenitega dejanja in s svojo globoko vero ter materialno podporo omogočili, da se je pripravila pot in dom na Rakov-

Saleszijanski Vestnik

Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si
www.sdb.salve.si

dvomesečnik
2/2001, letnik 74 (štev. 510)
Glasilo za saleszijansko družino
Izdaja Saleszijanski inšpektorat v Ljubljani
Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Janez Potočnik
Grafična priprava in založba: Založba Salve, Ljubljana
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Tisk: Ducal, d.o.o., Celje
ISSN 0353-0477

Na naslovni strani
Don Boskovi sodružniki iz Sodražice med birmanci iz iste župnije na duhovnih vajah v Želimljem

SV izhaja v 52 narodnih izdajah, v 25 jezikih in v 128 državah, kjer delujejo saleszijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina - Avstralija - Avstrija - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija - Centralna Amerika (Salvador) - Češka - Čile - Ekvador - Filipini - Francija - Haiti - Hrvaška - Indija 5x (angleško, malajalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - Italija - Južna Koreja - Kanada - Kenija - Kitajska (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo - Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - Nemčija - Nizozemska - Paragvaj - Peru - Poljska - Portugalska - Rusija - Slovaška - Slovenija - Španija - Sri Lanka - Tajska - Urugvaj - Velika Britanija - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - ZDA San Francisco (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

DAROVE za vzdrževanje Saleszijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na žiro račun in pripišete, za kateri namen:

Saleszijanski inšpektorat, Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana

štev. Ž.R.: 51800-620-336 05 1200119-15059, pripis: "SV"

Don Boskovi sotrudniki včera - danes - jutri

niku, kamor so se leta 1901 naselili salezijanci. Dela je bilo obilo in s skupnimi močmi so se salezijanci kmalu nastanili v več krajih v Sloveniji. S tem je rasla in se širila tudi skupina sotrudnikov. Rast in razvoj gibanja salezijanskega duha je zavrla in skoraj ustavila vojna. Toda sotrudniki in don Boskovi prijatelji se niso vdali kruti usodi in so po svojih močeh delali dalje. Z molitvijo in materialno pomočjo so podpirali delo salezijancev in v sebi gojili ljubezen do očeta mladine - Janeza Boska.

Don Boskovi sotrudniki

Vera in zaupanje v Božjo previdnost sta omogočila, da gibanje sotrudnikov pri nas ni nikoli povsem zamrlo. Prišli pa so novi - boljši časi, ko se smemo prostovoljno odločati, kakšno kvaliteto življenja bomo izbrali. S tem nam je omogočeno, da lahko dejavno živimo evangelij, spoznavamo prednosti don Boskovega preventivnega sistema in širimo veje salezijanske družine.

Salezijanski sotrudniki se danes imenujemo **don Boskovi sotrudniki**. Naše vrste so se zopet začele širiti. Mnogo je don Boskovich prijateljev in najbolj odločni so se s svojimi obljubami pred salezijanskim predstojnikom že pridružili aktivnemu gibanju don Boskovich

sotrudnikov. Med temi smo starejši in mlajši, ki smo trenutno dejavni v sledečih centrih v Sloveniji: Ljubljana, Sodražica, Šentjošt in Maribor-Veržej ter v Vojvodini - Mužlja. V ustanavljanju so tudi novi centri, s katerimi sodelujemo.

Sotrudniki danes

Mnogi sotrudniki se trudijo po teh centrih in v svojem okolju, da bi pravilno predstavili delo don Boskovega sotrudnika. Samo s takim načinom lahko danes pripelješ človeka do spoznanja in odločitve, da začne poslušati Božji klic in napravi korak naprej, ko ga Bog kliče v vrste don Boskovich sotrudnikov. V današnjem svetu namreč sotrudnik ni samo molivec in iskalec materialne pomoči salezijancem, ampak mora aktivno živeti salezijanski poklic po don Boskovich načelih in Pravilniku apostolskega življenja. Zato je don Boskov sotrudnik salezijanec v svetu, ki je povezan s skupino sotrudnikov kakega področja (župnije, centra, kraja, mesta ...). Njegovo delovno področje pa je povsod tam, kjer živimo: v družini, župniji, šoli, na delovnih mestih, na cesti ... Povsod, kjer se gibljemo in srečujemo z ljudmi. Naša dolžnost je, da v ta okolja prinašamo vedrega krščanskega duha, poštenost, iskrenost,

priljubljenost, pripravljenost pomagati vsakomur ne glede na njegov socialni ali politični status. Da pa lahko izpolnjujemo te pogoje, moramo sami skrbeti tudi za svojo duhovno rast in se redno udeleževati skupnih srečanj, duhovnih vaj in podobno. Imeti moramo globoko vero in zaupanje v Božjo pomoč ter gojiti pobožnost do evharistije in Marije Pomočnice. Čutiti moramo pripadnost don Bosku, ki je vse svoje življenje razdal mladim, ubogim in potrebnim pomoči.

Zato se ozrimo okoli sebe in kaj kmalu bomo spoznali, koliko mladih tudi v današnjem sodobnem času, kljub raznovrstnim ponudbam na materialnem in tehničnem področju, živi v brezupnem položaju, ko ne najdejo pravega smisla za življenje. Nihče namreč ni poskrbel za njihovo pravilno duhovno rast, da bi spoznali prave vrednote življenja: vero, upanje, ljubezen. Prav tem lahko don Boskovi sotrudniki ponudimo pomoč. Zato ste vsi, ki čutite odgovornost in skrb do teh mladih in zapuščenih, vabljeni, da se nam pridružite. Strnili bomo vrste in jim poskusili skupaj priskočiti na pomoč.

za DBS
koordinatorska Jožica P.

CELJE

SKALA-PUM

V Celju, na SKALI-PUM, smo šolsko leto začeli s 4. septembrom. Najprej z nekaterimi mladimi, ki so bili z nami že prejšnje šolsko leto, do 20. septembra pa so se nam pridružili še novi. Prvi teden smo se ponovno navajali drug na drugega, na dnevni red, z drugim tednom pa smo že kar začeli z rednim delom. Veseli smo bili, da smo spet skupaj. Z zanimanjem smo poslušali, kaj je kdo počel med počitnicami, kje vse je bil. Od sodelovanja navzven je bilo najprej na vrsti srečanje z ustanovami, ki svojo skrb namenjujejo tudi mladim, nato smo sodelovali na Mednarodnem obrtnem sejmu, eni televizijski in dveh radijskih oddajah v živo. Predstavili smo dosedanje delo, naše izkušnje in načrte.

Poglejmo, kako nam gre z uresničevanjem načrtov v tem šolskem letu. Dejavno smo se pripravljali in zelo uspešno izvedli prvi del projekta Animacija celjske regije v občini Vojnik in Tabor. Namen projekta Animacija celjske regije je navezati oziroma nadaljevati sodelovanje z različnimi ustanovami iz celjske regije in predstavljati dejavnosti programa SKALA-PUM širši javnosti.

S tem želimo ustvarjati strokovno mrežo sodelavcev, ki svojo prednostno skrb namenjujejo mladim. Njim pa prinašamo informacijo o možnosti sodelovanja v programu SKALA-PUM. Cilji, ki jih skušamo s projektom doseči:

- *mladim, ki že sodelujejo v programu, dati možnost dejavnega sodelovanja z lokalno skupnostjo,*
- *informirati in spodbuditi mlade za sodelovanje v programu SKALA-PUM,*
- *izvesti anketo na temo »Mladi brez izobrazbe, brezposelni in zasvojeni mladi«,*
- *redno sodelovanje z lokalnimi skupnostmi v celjski regiji.*

Mladi so začeli samostojno pripravljati in izvajati jutranje animacije, pripravili smo fotografske prispevke za natečaj TVU-ja »Življenje je učenje – naj bo veselo«, video posnetek za preventivni teden »Poglej si v oči«, ki ga je organiziral Urad RS za droge in za natečaj EU »Sporočilo v steklenici«, enkrat mesečno imamo skupno praznovanje. Ena od naših deklet je oktobra postala mamica dvojčkoma in ne-

kajkrat smo si že ogledali, če je pri njih vse na svojem mestu.

V mesecu novembru in decembru je 5 oziroma 6 mladih sodelovalo na delovnem taboru v Verzeju. Janez, Veronika in mladi so bili zelo delavni in navdušeni nad takim načinom sodelovanja in druženja. Drugače je bil mesec december skrivnostni mesec in poln praznovanja. Šli smo se »Skritega prijatelja«, pisali drug drugemu prijazne misli, nekdanje pumovce in naše sodelavce smo razveselili z »doma« izdelanimi voščilnicami, pripravili smo si »nobel« praznovanje.

Tako, naše življenje je pestro, dnevi so včasih polni doživetij in truda za uresničevanje ciljev, včasih pa ravno nasprotje tega, ampak mi gremo naprej, osvajaj vrhove, pobirat ostanke časa in tkat medsebojne odnose.

Bernarda Vindišar

LJUBLJANA

SKALA MLADINSKA ULIČNA VZGOJA

Skala se zavzema za mladinsko ulično vzgojo. Člani Skale gredo tja, kjer mladi živijo. Veliko mladih je na ulici. Ne vedo, kaj bi počeli. Nevarno je, da se srečajo z različnimi omama-

mi, da zapadejo v kriminal... Z animatorji, prostovoljci in sodelavci odhajamo med mlade. Srečamo se z njimi na ulici in vzpostavljamo prve stike. Med mlade se zapeljemo z Busom veselja; prirejeni avtobus, v katerem je učilnica, svetovalnica, videosoba, infotočka, igralnica ... Tudi okrog avtobusa organiziramo razne dejavnosti, ki mladim pomagajo pametno zapolniti prosti čas.

V naselju Fužine smo odprli mladinski center – 12ka. Med delavniki je odprt vsak dan od 13.00 do 19.00 ure. Mladi tu pišejo domače naloge, imajo možnost brezplačnih inštrukcij. Še posebej osebno spremljamo mlade, ki imajo učne ali druge težave. V drugem delu pripravimo razne delavnice. Dovolj časa je tudi za igro. Organiziramo razne izlete, praznovanja, tekmovanja in počitniški program za vse mlade.

Marjana

KOPRIVNIK

NOVO OSTREŠJE

Prizadrevni koprivniški župnik Štefan Vozlič je v letnih mesecih lanskega leta skupaj z župljani te najvišje ležeče župnije v ljubljanski škofiji poskrbel za novo ostrešje (skodli) in prenovljeno fasado zvonika župnijske cerkve.

CERKNICA

ŠOLA ANIMATORJEV

Ste že slišali za Šolo animatorjev? To ni povsem navadna šola, ampak bolj tečaj za tiste navdušence, ki radi delajo z otroki, mladimi oz. vodijo kakršnokoli skupino.

Prvi del Šole za animatorje sestavlja dva vikenda »naporenega dela in visoke koncentracije« v družbi Alenke Šverc ali s. Andreje Godnič ter njenih pomočnikov s. Zorice, Hede Simčič in Marka Košnika. Kljub intenzivnosti udeleženci ne sprejemamo informacij v klopeh, ampak se učimo na podlagi lastnih izkušenj in doživetij. Na presenečenje mnogih v tej šoli tudi plešemo, banse in kakšen judovski duhovni ples, predvsem za spoznavanje udeležencev ter bolj domače, sproščeno ozračje. Uvodnemu razgibavanju sledi spoznavanje sebe in lastnosti, ki naj bi jih jaz kot animator imel, delo po skupinah, kjer se učimo umetnosti komuniciranja, kamor spada tudi poslušanje, sprejemanje drugačnih mnenj ...

V tej šoli se lahko zgodi še nekaj, kar ni odvisno samo od voditeljev, ampak tudi od udeležencev in to je: neverjetno ozračje, ki ga ustvari skupina, polno ustvarjalne energije, veselja, navdušenja ... Ta izkušnja se

izkaže za zelo koristno npr. v trenutkih, ko nastopi kriza v skupini, ki jo animator vodi, da se spomni na vesele, optimistične obraze s tečaja in to ga navduši, da gre naprej. Seveda pa znanje in informacije nič ne pomagajo, če tega vedenja ne poskuša vsak posameznik vnesti v svoje življenje, v svoje metode in načine dela ter tako postaja vedno boljši, to pa je hkrati tudi domača naloga vsakega udeleženca.

Barbara

SALEZIJSKI VESTNIK V SVETU

Pet barvnih listov, ki predstavljajo pet kontinentov sveta, predstavlja 52 izdaj Salezijskega vestnika, ki jih tiskajo po svetu. Listi oblikujejo podobno goloba, ki razprostira bele peruti in prenaša don Boskovo sporočilo v svet, ohranja njegovo podobo vedno živo in njegovo metodo učinkovito. V ozadju je globus, ki ga salezijski golob ožarja do take mere, da žari kot sonce!

Emanuela Rocchi

(avtorica znaka Jubilej 2000 je tudi avtorica znaka SV v svetu)

VERZEJ

V MARIJANIŠČU SE VRAČA ŽIVLJENJE

V zadnjih mesecih smo v Marijanišču nadaljevali z obnovitvenimi deli. Del zavoda je primerno urejen za normalno delo raznih skupin. Na voljo je zavodska kapela, jedilnica, delovne sobe, spalnice za 60 oseb, urejene sanitarije, kopalnice, svetli hodniki in večja dvorana. Konec lanskega leta so bili narejeni in sprejeti idejni načrti za obnovo celotnega zavoda. Spomladi bodo potekala obnovitvena dela bivanjskih prostorov za salezijance, ki tukaj živimo in delamo, kakor tudi za tiste, ki bodo jesen svojega življenja želeli preživeti v Marijanišču.

Marijanišče že služi svojemu namenu. V tem šolskem letu se je vrstilo lepo število raznih skupin iz Pomurja in od drugod. Prvič pa smo čutili prostorsko stisko februarja, ko se je v Marijanišču zbralo okrog 300 mladih na svojem srečanju iz pomurskega pastoralnega področja. Pa tudi v postnem času so že oddani vsi vikendi ...

Že sedaj pa vabimo družine na svoje srečanje in na romarsko slovesnost ob prazniku Marije Pomočnice (glej obvestila na str. 30).

Salezijanci v Verzeju

SILVESTROVANJE

Od 30. 12. 2000 do 1.1. 2001 se je v Marijinem domu na Bledu pri sestrah HMP zbralo 50 mladih, da bi skupaj pogledali v preteklo leto in z obnovljenimi močmi stopili v novo tisočletje. Ob vodilu srečanja »Leteti visoko« smo razmišljali o poklicanosti vsakega človeka k visokim idealom in k svetosti. Spregovorila nam je tudi misionarka s. Ljudmila Anžič, ki deluje v Kambodži. Silvestrov popoldan in večer pa je bil sestavljen iz priprave balonov z novoletnimi voščili, ki smo jih podarili mimoidočim po blejskih ulicah, iz molitve, ogleda ognjemeta in družabnih iger.

Vesetje, ki smo ga prejeli ob srečanjih z Jezusom in med seboj smo ponesli s seboj, z željo, da bi ga bilo dovolj za vseh 365 dni novega leta. s. I./

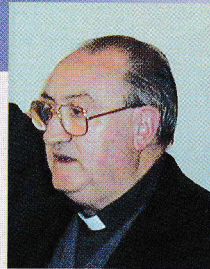
BLLED

ZA STREHO MARIJINEGA DOMA

Sestre HMP v Marijinem domu na Bledu pripravljamo razne mladinske programe, na katerih se v teku šolskega leta in med počitnicami zvrsti mnogo mladih. Marijin dom tako postaja dom za mnoge, ki se želijo srečati z Bogom in se soočiti s samim seboj. Da pa bo naša hiša lahko še naprej toplo gnezdo za vse, ki se bodo oglasili pri nas, moramo čimprej poskrbeti za popravilo strehe. Vabimo vse, ki nam želite pri tem pomagati, da darujete svoj dar za eno (ali več) novo strešno opeko. Za vsak vaš dar se vam prav toplo zahvaljujemo. Cena ene opeke je 180 SIT.

Sestre HMP
Partizanska c. 6, Bled
Naš žiro račun
(pri Gorenjski banki):
51500-620-107
05 1620118-2609002

Begunci

Živimo v svetu, v katerem se vse giblje in premika: znotraj držav, med bližnjimi in daljnimi državami, med kontinenti. Nekateri zato, ker so se tako sami odločili ... Drugi zato, ker so na silo morali zapustiti svojo deželo. Število razseljenih oz. beguncev dosega svetopisemske razsežnosti: pomislimo na stotisoče, celo milijone beguncev v afriških državah; pa na več kot dvesto tisoč pobeglih iz vzhodnega Timorja.

V sklopu razmišljanj o globalizaciji in o človekovem dostojanstvu so begunci tisti, katerim je danes treba namenjati posebno pozornost (op. ur. koliko se je v zadnjih tednih govorilo o njih pri nas v Sloveniji!).

Pogosto namreč živijo v negotovih razmerah: tako glede sprejema, namestitve in dela. Se posebej vznemirljivo je njihovo stanje v Sudanu, Ruandi, Kongu, Tanzaniji. Še pred kratkim so nas zaradi vojnih razmer vznemirjale Kambodža in Tajkska. Še je svež spomin na reke beguncev s Kosova in Bosne ...

In v takih razmerah najbolj trpijo prav otroci. Družinska vzgoja postane povsem spremenjena in zelo težka. Šolske vzgoje pa praktično ni. In v takih razmerah delujejo mnogi redovniki in redovnice, povsem prostovoljno ... in njihova ljubezen mnogokrat prinaša čudovite rezultate, morda boljše kot zapletene birokratske poti. Salezijanci in sestre hčere Marije Pomočnice imajo zanimive izkušnje z delom za begunce: v Albaniji, na Tajskem, v Keniji. Npr. v Albaniji so salezijanci poskrbeli za sprejemni center, v katerem so organizirali življenje in mnoge vzgojne dejavnosti za kakih tisoč otrok in mladih, ob tem pa podpirali še več kot tisoč albanskih družin v okolici ... Te in druge pobude so sicer samo kapljica v morje, a zelo pomembne. Vsi smo dolžni razmišljati o tem in že vnaprej iskati primerne rešitve, ki so/bodo rezultat naše bratske ljubezni.

Begunci, razseljenci kličejo ... Odgovorimo po svojih možnostih in po svojih darovih.

Juan E. Vecchi, vrhovni predstojnik

LJ. GORNJI TRG

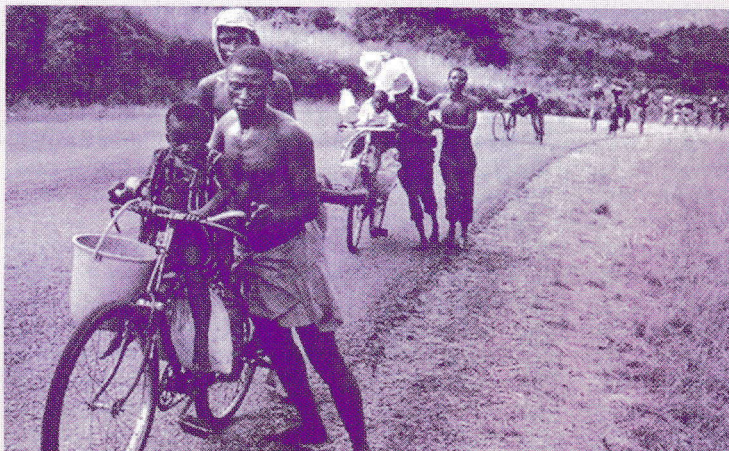
ANIMATORJI PRI HMP

»Animatorji, sestre HMP, Ljubljana – sv. Jakob, 13. 1. 2001; Marija – naša mati, rožni venec, veselje, pogovor, s. Ljudmila – Kambodža, ogled jaslic.« To je nekaj podatkov, ki vam na kratko povedo, kdo se je nekje zbral in kaj je delal. 43 animatorjev iz raznih koncev Slovenije se je zbralo in najprej razmišljalo o Mariji naši materi, o tem, kako jo mi doživljamo v svojem vsakdanjem življenju, kako se lahko nanjo obračamo ... Po kosilu, polnem presenečenj, smo prisluhnili besedam misijonarke s. Ljudmile Anžič. Kako mlado srce se je kar ogrelo za misijone. Večina med nami pa si je ogledala še nekatere jaslice v ožji Ljubljani. s. DK

RIM

SREČANJE DELEGATOV ZA DRUŽBENO OBVEŠČANJE

Od 10. do 20. decembra je bil v glavni salezijanski hiši v Rimu kongres inšpektorskih delegatov za družbeno obveščanje. Udeležil se ga je tudi naš sobrat Branko Balazic, urednik revije Ministrant in sodelavec pri naši založbi Salve.

Misijonar

**si srečen
ali
nesrečen
človek?**

Pred tridesetimi leti, ko sem pričela svoje življenje na Lavrici pri Ljubljani, takšnih avanturah še nisem razmišljala. Nekaj let kasneje pa že. Spominjam se, da sem od malega govorila, da bi rada pomagala bolnim revnim otrokom in to je bil vzrok, da sem se po končani osnovni šoli vpisala na srednjo farmacevtsko šolo. Takrat sem že jasno pripovedovala, da bom šla po stopinjah misijonarjev, čeprav marsikdo ni resno jemal mojih mladostnih sanj.

Spoznala sem sestre Hčere Marije Pomočnice in odkrila, da delajo za dobro otrok in mladih. In še več, da so mnoge od njih po misijonskih deželah. Pred skoraj devetimi leti sem pred Bogom in ljudmi obljubila, da bom ena izmed njih.

Z veseljem sem se »vrgla na delo«, Bog pa se je oglašal še naprej in vabil: »Pusti vse in hodi za menoj« in še »Pojdi po vsem svetu in oznanjaj vsem ljudem«... In sem šla. Najprej v Rim na študij misijologije in nato še v Oxford na dodatno učenje angleščine. Moja priprava na misijone je bila končana, vsaj mislila sem tako, pa sem kmalu ugotovila, da se je šele pričela.

**KAMBODŽA
NI NA KONCU SVETA,
LAHKO BI REKLI,
DA JE NA ZAČETKU.**

Vedno pravim, da je tam, kjer sonce vzhaja in to drži, saj začnemo vsak dan šest ur pred evropskim časom. Deset milijonska država meji na Tajsko, Vietnam in Laos. Marsikdo ve še povedati, da je bila to nekoč azijska Švica, ki pa se je 1972 leta tako rekoč čez noč spremenila v eno najbolj revnih držav na svetu. Takrat je v mesto vkorakal komunistično navdahnjeni Pol Pot s svojimi vojaki Rdečimi Khmeri. V približno štirih letih je bilo ubitih skoraj dva milijona ljudi, ki se niso strinjali z novo oblastjo, ki je z agrarno reformo hotela življenje začeti z letom nič. Vsi intelektualci so bili ubiti ali pa so zbežali iz države, družine razseljene, otroci in starši v različnih taboriščih na prisilnem delu.

Ljudem se še vedno pozna, da so se odvadili misliti s svojo glavo. Vsakdan je še vedno skrb za preživetje, čeprav se življenje v zadnjih desetih letih posebno v večjih mestih hitro spreminja. Prihod tujega kapitala in turizma pomeni

Prvič sem doma na dopustu kot misijonarka. Tik pred Miklavževim praznikom sem v slovensko zimo priletela naravnost iz vročine tropske Kambodže. Pot je bila dolga. Trije letalski poleti: iz glavnega mesta Phnom Pennha v tajski Bangkok, od tam z letalom do Frankfurta in potem še do Brnika. Skupaj štirinajst ur v zraku.

nova delovna mesta in odprto okno v svet.

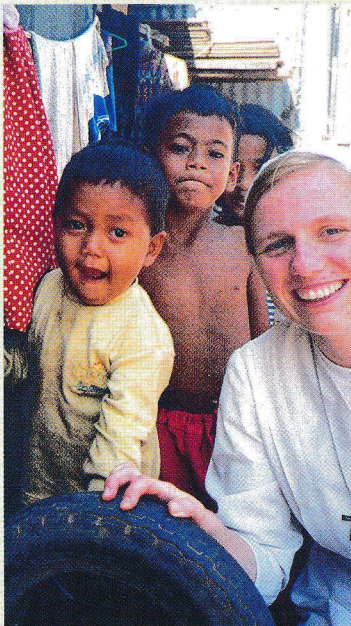
Razna zdravstvena in pokojninska zavarovanja in druge ugodnosti so nekaj, kar si ljudje še misliti ne morejo. V mestih že najdeš zidane hiše in čudovite nove hotele, na podeželju pa so domovi še vedno leseni, najbolj revne hiše narejene samo s palmovimi listi. Kuha in pere se zunaj, saj ponavadi v hiši ni vode in pogosto tudi elektrike ne.

Sicer pa so nas v letu 2000 velikokrat obiskali tuji turisti, saj so bili templji, imenovani Angkor Voat, izbrani kot simbol kulture. To je zares znamenitost, ki je vredna ogleda.

MISIJONAR JE ČLOVEK, KI MORA ZNATI VSEGA PO MALO

Sestre Hčere Marije Pomočnice v tej azijski državi delamo že od leta 1992. Od takrat sta zrasla dva vzgojna centra v glavnem mestu Phnom Penhu. Imamo dveletni šoli s programom za tajnice, šivilje in kuharice. Dekleta so stara od 17 do 22 let in večinoma prihajajo z revnega podeželja. Vsako leto med ubogimi skušamo izbrati najbolj uboge, tiste, ki zares nimajo druge možnosti, da bi prišle do primerne izobrazbe. Na podeželju življenje teče med riževimi polji in tkanjem blaga za prodajo in tako vsako mlado dekle upa, da bo v mestu vse drugače. Nekatere redke že najdejo zaposlitev v tekstilnih tovarnah, mnoge pa končajo v prostituciji, saj je to edina možnost, da preživljajo sebe in svoje družine doma. Me, sestre, smo zastavile svoje moči, da tako ogroženim mladim damo možnosti, da shodijo po novi poti, ki vodi v resnično srečo.

nadaljevanje na strani 23

SPOMINI IZ DAVNIH DNI

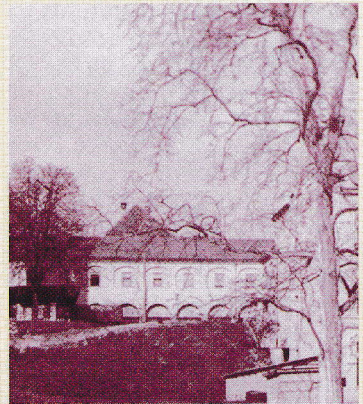
**KOT JIH JE ZAPISAL JOŽEF MEZE,
PRVI SALEZIJANEC,
KI JE PRIŠEL NA RAKOVNIK LETA 1901**

Nemirno mi je tolklo srce, ko sem šel po stopnicah, še bolj pa, ko sem potegnil za zvonec. Vrata se odpro, prikaže se gospodova sestra Nežika. Vpraša me precej osorno: "Kaj bi rad?" Zajecljal sem: "V Turin bi rad šel!". "Počakaj", se je glasil odgovor in vrata so se zopet zaprla.

Čakal sem dolgo. Hudo mi je bilo, ker gospoda kar ni bilo ven; toda pripravljen sem bil čakati tudi do večera, tudi do drugega dne. Vrata se slednjič zopet odpro. Prikaže se g. Smrekar. Ostro me premeri od nog do glave in me vpraša: "No, kaj bi pa ti rad?"

Rad bi bil v tistem hipu našel primeren izraz moji srčni želji, toda čutil sem se neizmerno nerodnega. Samo to sem spraval iz sebe, kar je bilo jedro mojih želja: "V tisti zavod bi šel rad." "Pridi prihodnjo sredo", se je glasil kratek katehetov odgovor in odkorakal je po stopnicah ... Prihodnjo sredo sem se vnil. Sprejem je bil mnogo pristranejši. Pomenila sva se čisto do konca, in ko je pozneje tudi moj oče pristal na to, da grem v Turin, je bila vsa zadeva urejena. Tedaj sem bil najsrečnejši človek na tej Božji zemlji ...

Bilo je dne 25. julija leta 1894. na praznik sv. Jakoba ob dvanajsti ur, ko smo odhajali iz Ljubljane štirje dečki in g. katehet Smrekar, ki nas je spremil prav v Turin. Slovo domači hiši mi ni bilo prav nič težko, niti solze nisem potočil, dasi sem bil tedaj še otrok, star komaj nekaj nad 13 let. Oče me je spremil na kolodvor. Šele tedaj, ko sem videl, da je očetu ob slovesu solza zai-grala v očeh, se je tudi v meni ut-galo: zaihtel sem in se zjokal res prav bridko ... Pa to je bila le hip-na žalost. Kmalu se mi je zopet

razvedrilo lice in potovali smo vsi radostni proti sončni Italiji.

V Turin smo dospeli drugi dan 26. julija ob enajstih pred-poldne... Prva pot nas je vodila v materinsko salezijansko hišo v Oratorij. G. Smrekar nas je vodil tudi k raznim višjim predstoj-nikom. Povsod so nas ljubezni-vo, prav po salezijansko sprejeli, toda pogovoriti se nismo mogli ničesar, ker nismo znali jezika. Popoldne še istega dne smo šli v Valsaliče, kjer je grob častit-ljivega don Boska in kjer je bilo določeno, da tudi ostanemo. Predstojniki so sklenili, da bomo Slovenci zaenkrat študirali skupno s Poljaki, ki so nam po jeziku najbolj sorodni ... Voditelj tedanje poljske kolonije v Turinu je bil č. g. Viktor Grabel-ski, ki je nas tri Slovence spre-jel kot brate in nam bil v tistih prvih časih najmočnejša opora. Njemu, ki je sedaj že davno med pokojnimi, se imam zah-valiti, da nisem našel niti v za-četku nikake težave, kljub temu, da mi je bil jezik tuj in vse razmere popolnoma nove.

Sal. vestnik, 6/1926, str. 124s

Tudi jaz sem v grešnik

co in pravilno oblikovano vest, je pomanjkanje ljubezni do Boga in do bližnjega, in to zaradi napačne navezanosti na

V prejšnji številki smo razmišljali o Jezusu Kristusu, ki ga je Bog Oče poslal predvsem zato, da bi premagal greh. Hoteli smo predvsem povedati, da je v središču našega bivanja Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek. Vrhovni predstojnik nam je v letošnjem vodilu, ki je namenjeno celotni salezijanski družini, hotel povedati, da je Jezus Kristus dar za vse. V tokratnem razmišljanju se bomo ustavili ob naslednjih vrsticah iz pisma Rimljanom: »Zapovedi postave naj bi se tako izpolnile v nas, ki ne živimo po mesu, ampak po Duhu. Kajti tisti, ki so po mesu, mislijo na to, kar je meseno; tisti pa, ki so po Duhu, mislijo na to, kar je duhovno. Toda meseno mišljenje je smrt, duhovno mišljenje pa življenje in mir. Kajti meseno mišljenje je sovraštvo do Boga, ker se ne podreja Božji postavi in se podrejata tudi ne more. Tisti, ki živijo po mesu, ne morejo biti všeč Bogu.« (Rim 8,4-8)

»ŽIVETI PO MESU«

Apostol Pavel se zaveda velikosti krščanskega poklica, a hkrati ne pozablja, da smo kristjani ljudje. Napravi zelo jasno ločnico med življenjem po mesu in življenjem po Duhu. Da bi mogli to bolje razumeti, je potrebno ugotoviti, na kaj misli sv. Pavel, ko zapiše besedo 'meso'. V svetopisemski govorici ima ta beseda več pomenov: najprej pomeni splošno telesno snov in vse, kar je značilno za telesna bitja, nato vsa živa bitja, pogojena s telesnostjo, končno pa celotno človeško naravo, kolikor jo določajo krhkost, pro-

padljivost in snovnost. Ravno to slednje, krhkost mesa, mu služi, da spregovori tudi o grehu. »Živeti po mesu« pomeni misliti na to, kar se tiče telesnega in nič več, ostajati zgolj na področju tuzemskega, brez misli na Boga. Apostol torej vabi rimske kristjane, da naj zaživijo po Duhu, v moči obljub, ki so jih dali in prejeli pri svetem krstu in naj se varujejo ne samo greha, ampak že vsakega grešnega mišljenja.

GREH JE

Sam ga je okušal v »svojem mesu« (2 Kor 12,7), z njim se je srečeval na svojih misijonskih potovanjih (Gal 2,1-14), o nevarnosti greha in njegovih pogubnih posledicah so mu pisali drugi (1 Kor 11,17-18). V pismu Galačanom isti avtor postreže kar s seznamom grehov, ki izvirajo iz življenja po mesu: »Si-cer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva, nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega. Glede tega vas vnaprej opozarjam, kakor sem vas že opozoril: tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo podedovali Božjega kraljestva« (Gal 5,19-21).

Danes se vse bolj širi miselnost, kakor da ljudje sploh ne grešijo več, kakor da ni več greha. Nadeli smo mu razna imena, kot so napaka, prestopok, odklon, zdrs..., dali smo mu nekoliko lepšo etiketo, a vsebina ostaja ista. Greh ostaja greh: je pregrešitev zoper razum, resni-

MOLITVENI NAMENI

◆ MAREC

Polna vere je brezmadežna Devica Jezusa spočela v moči Svetega Duha in ga z ljubeznijo pod srcem nosila.

Prosimo za matere vsega sveta, da bi z ljubeznijo sprejemale spočete otroke.

◆ APRIL

Gospod je govoril: To je moje telo, ki se daje za vas. To je moja kri nove zaveze. To delajte v moj spomin.

Prosimo Velikega duhovnika naj kliče tudi danes dobre in plemenite fante, da bodo kot duhovniki v svetosti darovali evharistično daritev v njegov spomin in v blagor vseh ljudi.

◆ MAJ

Spet kliče nas venčani maj, k Mariji v nadzemljski raj...

Ko se bomo zbirali k šmamični pobožnosti, prosimo Marijo, da bi dekleta zazrta v njeno podobo zaslutila lepoto redovniškega poklica.

določene dobrine (prim. KKC 1849). O resničnosti greha govorijo svetniki, ko priporočajo pogosten prejem zakramenta svete spovedi. Zavedajo se, da le resnica osvobaja človeka. Tudi resnica o tem, da smo grešni in nepopolni. Spoznati in priznati si grešno preteklost pomeni dobro izhodišče za prihodnost – to nas uči prilika o usmiljenem Očetu in izgubljenem sinu (prim. Lk 15,11-32).

IZPRAŠEVANJE VESTI

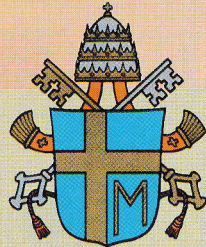
Eden izmed trenutkov, ki nas privede do spoznanja lastnih grehov in nepopolnosti je izpraševanje vesti. To je dobrodošla vsakodnevna vaja, ki nam omogoča, da ostajamo budni nad svojimi nagnjenji, željami, mislimi in dejanji. Duhovni pisatelji ga priporočajo pred spanjem, ko naj bi v mislih preleteli in ovrednotili dan, ki je za nami: z dobrimi in manj dobrimi stranmi. Sledi mu zahvala za vse dobro in kesanje za grehe, ki smo jih storili.

BOG JE VEČJI OD NAŠIH GREHOV

Ko torej apostol Pavel govori o življenju po mesu, govori o nevarnosti greha. Kakor je resničen greh, tako je resnično tudi Gospodovo usmiljenje, ki se na najčudovitejši način razodeva v zakramentu svete spovedi. Dobrega duhovnega (krščanskega) življenja in napredovanja v njem si ni mogoče predstavljati brez rednega prejemanja tega zakramenta. Udeležiti se zakramenta sprave pomeni, da se spravimo z Bogom, z bližnjim in tudi s svojo lastno preteklostjo. Ne bomo na tem mestu izgubljali besede, da bi pisali, kako visoko je don Bosko cenil ta zakrament in ga priporočal svojim fantom, a ne samo to, zelo veliko je tudi spovedoval.

MiS

»Molitev za duhovne poklice je velika šola življenja« (Janez Pavel II.)

Spoštovani molivci za duhovne poklice!

Zadeva duhovnih poklicev je velika skrb papeža Janeza Pavla II. To smo lahko čutili tudi v svetem letu ob srečanju z različnimi skupinami. Dovolite, da vam danes posredujem nekaj misli, ki jih je papež izrekel članom *Serra International* in so lahko močna spodbuda vsem kristjanom, posebno še molivcem za duhovne poklice.

»... Jubilejna milost naj vam pomaga, da boste še bolj pripravljeni na Gospodov klic, ki ste ga slišali pri krstu, in boste obnovili svojo obljubo krščanstvu in svetosti ...

Obzorja Gospodove žetve so resnično neskončna. V sedanji družbi obstaja neizražena potreba po Kristusu, ki se kaže v mladih, v kulturi ... Če hoče Cerkev zadovoljiti te potrebe, mora postati skupnost oznanjevalcev in prič, bogata na delavcih za Gospodovo žetev.

V resnici si delavce izbira Bog, Gospodar žetve, tako da kliče izbrane ljudi. Nas vse pa kliče po zavezi, ki jo je sklenil z nami, da sodelujemo pri tem delu, tako da uporabljamo moč, ki nam jo je dal, **to je molitev** ... Ne pozabite, da je vaša naloga: **stalna, vztrajna in zaupna molitev**. Molitev gane Božje srce in je tako največja moč pri pridobivanju novih duhovnih poklicev. Molitev za duhovne poklice je **velika šola življenja**. Z molitvijo za duhovne poklice se učimo gledati na svet in življenjske probleme z evangeljsko modrostjo ...

Delo za duhovne poklice poleg molitve zahteva tudi **pozornost**, da bo Gospodova prošnja naletela na pripravljene osebe, ki bodo odgovorile na klic. Le tako boste dejansko lahko spodbujali nove duhovne poklice.

Cerkev si mora s pomočjo Svetega Duha prizadevati za nove duhovne poklice. Kot nam pravi sporočilo 2. vat. koncila: *Potrebe po delavcih pri Božji žetvi so velike, zato moramo vsi kristjani pri tem pomagati po svojih močeh*. Tudi kot laiki imate posebne darove in naloge za opravljanje različnih vlog v Cerkvi ... Na ta način skrb za duhovne poklice ni več zadeva le duhovnikov, ampak jim vi pomagajte pri tem, še posebej ko na to opozarjate družine in vzgojitelje. To je zelo pomembno.« Tako papež.

Kakšen naj bo naš odgovor? V postnem času, ki smo ga začeli, pomnožimo in poglobimo svojo molitev, odpovejmo se čemu in storimo kaj dobrega bližnjemu, zlasti mladim, za katere slutimo, da jim Bog podarja dar duhovnega poklica.

Dragi molivci(ke)! Vsem skupaj želim v postnem času poglobljeno srečanje s Kristusom križanim, ob velikonočnem praznovanju pa naj vas vstali Zveličar obdari z novim upanjem ...

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 040/533-440

JEZUS NAS UČI MOLITI

Da se zavedamo pomembnosti molitve, ki jo imenujemo OČENAŠ, je dovolj, da vemo, da nas jo je naučil sam Božji sin, Jezus.

Ta naš Učitelj je nekega dne govoril o molitvi in videl, da ljudje ne znajo prav moliti. Ko so se obračali na Boga, so ga prosili za nepomembne stvari in ne za tiste zares pomembne. Zato se je obrnil na tiste, ki so mu sledili in rekel:

»Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili. Ne postanite jim podobni, saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga prosite. Vi torej molite takole:

Oče naš, ki si v nebesih posvečeno bodi tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes naš vsakdanji kruh; in odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom; in ne vpelji nas v skušnjavo, temveč reši nas hudega.

Mt 6,7-13

Očenaš

molitev, ki je prišla iz Jezusove glave in srca

Takoj za tem je Jezus poudaril in razložil nekaj zadnjih besed, ki jih je učil: »Če namreč odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil. Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov« (Mt 6,14-15)

»UPAMO SI REČI: OČE NAŠ...«

Kateri človek bi si upal imenovati vsemogočnega Boga za »očeta«, če nas tega Jezus, njegov Sin, ne bi naučil? Zato Cerkev pri sveti maši naroča duhovnikom, da pred povabilom k

molitvi OČENAŠA, rečejo: »Poslušni Odrješnikovi besedi in sledeč njegovim Božjim naukom, si upamo reči: Oče naš...«

Kakšen bodreč zven ima za nas to sveto ime! Kakšna tolažba se razširja v našem srcu, kadar pomislimo, da vsemogočni in večni Bog, gospodar nebes in zemlje, hoče, da ga imenujemo »naš oče«! In da se ne bi bali, imenovati ga tako, nam je to svojo voljo razodel po svojem Sinu, Jezusu.

Lahko smo gotovi, da smo uslišani, če se s to molitvijo obračamo nanj. Če nas jo je naučil on, je jasno, da nam hoče dati tisto, kar ga prosimo.

TO, KAR PROSIMO V OČENAŠU

Katere so prošnje, s katerimi se obračamo na Očeta v tej molitvi? Več jih je in tako so velike, da nihče ni mogel pomisliti na večjo pomembnost.

Prosimo, naj se uresniči tisto, kar je njemu najbolj pri srcu in kar je nam najbolj potrebno.

Prosimo ga, da bi Boga, velikega in dobrega Očeta vseh, spoznali vsi in ga ljubili na vsakem koščku zemlje.

Prosimo ga, naj kraljuje v srcih in glavah vseh ljudi, tako kot je vladal v srcih in glavah svetnikov.

Prosimo za vse, kar je potrebno naši duši in telesu: naj se zgodi njegova volja (ki hoče rešiti vse), za naše duše in naj bo kruha za telo.

Prosimo, naj nam odpusti žalitve, ki smo mu jih prizadejali, naj napolni naše srce z usmiljeno ljubeznijo do tistih, ki so žalili nas.

Na koncu ga prosimo, da bi po rešenju vsega hudega v tem življenju lahko dosegli pravo veselje in pravi nebeški mir, za vedno.

(Il cattolico Provveduto, str. 28-30)

Molitev

Zahvaljujem se ti Gospod, da si me naučil moliti z besedami Očenaša.

Od sedaj naprej bom bolj cenil to molitev.

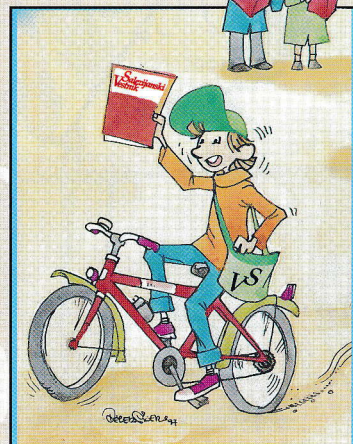
Počasi jo bom ponavljal in mislil na vsako besedo, ki je prišla iz tvoje glave in tvojega srca:

» Oče naš, ki si v nebesih...«

Naloga

Vsako jutro in vsak večer, in včasih tudi čez dan, bom počasi molil Očenaša, misleč na besede, ki so se rodile na Božjih ustnicah.

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem. Takoj
nam sporočite
spremembo
naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

Skupina Sončni žarek, ki so jo sestavili otroci in mladi iz različnih krajev Slovenije, se je pod vodstvom salezijanskega duhovnika Petra Pučnika lotila zanimivega projekta: posneli so zgoščenko z naslovom

KO VSTAJA SONČE

 Peter, zdi se, da je nastanek zgoščenske poseben dar otrok in mladih vsemu slovenskemu narodu.

Med mladimi, ki obiskujejo duhovne vaje v Želimljem, je veliko dobrih pevcev in vedno znova sem bil presenečen nad njihovim navdušenim petjem. Poleg tega, da so dobri pevci, pa je med njimi tudi kakšen, ki mu je bil podarjen talent ustvarjanja novih pesmi. Ugotovil sem, da se na duhovnih vajah v Želimljem poje kar nekaj pesmi, ki nosijo bogato sporočilo, ki so spevne in se dotaknejo mladih src, a so še zelo nepoznane. Ob tem opazovanju smo v okviru Salezijanske mladinske pastorele pričeli sanjati, da bi nekaj teh pesmi posneli in jih izdali na zgoščenci. Sanje so se uresničile. Organizirali smo dva pevška

vikenda za te mlade pevce in udeležba je bila presenetljivo velika. Prvi pevski vikend je potekal od 13. do 15. oktobra 2000, drugi pa od 12. do 14. januarja 2001. Prvega pevskega srečanja se je udeležilo 60, drugega pa 70 otrok, ki so prišli iz vseh koncev Slovenije in so v večini osnovnošolci.

V teh dneh smo veliko peli. Moram reči, da sem se močno

čudil nad dobro voljo in vztrajnostjo, ki je bila v teh mladih. Seveda pa ni manjkalo tudi razvedrila, smeha, igre in molitve. Še posebej sem zadovoljen, ker je v teh mladih toliko navdušenja, dobre volje in pripravljenosti, da bi naredili kaj dobrega.

 Kako je potekalo snemanje?

Instrumentalne priredbe pesmi so mi pomagali pripraviti prijatelji – glasbeniki in smo jih že prej posneli v studiu. Otroci so prišli v petek popoldne in kaj kmalu smo pričeli z delom. Prepevali smo v petek popoldne in zvečer, v soboto skozi ves dan, s kratkimi odmori, se razume, v soboto zvečer oz. v nedeljo dopoldne pa smo pesmi tudi posneli. Posneli smo jih izjemno hitro, kar govori, da so bili otroci zelo pridni in dobro pripravljeni. Če rečem v svojem in njihovem imenu, moram reči, da so bili dnevi zelo naporni in hkrati osrečujoči, ker nam je uspelo veliko narediti.

 In zakaj tak naslov zgoščenske in ime skupine teh mladih pevcev?

Skupaj s temi mladimi pevci bi rad vsakemu povedal, kako lepo je, »ko vstaja sonce«.

To je namreč naslov naše zgoščenske. Zakaj?! Kar nekaj teh pesmi govori o tem, kako lepo je, ko posije sonce v človekovo življenje in ga obogati, spodbudi ... Veselje, dobrotu, razigranost teh otrok in pesmi, ki jih pojejo, želijo kakor sonce

PREDSTAVITVENI KONCERT ZGOŠČENKE »KO VSTAJA SONCE«

bo v nedeljo 25. marca – na materinski dan – v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku ob 15. uri. Najprej bo nedeljska sveta maša, potem pa koncert skupine *Sončni žarek*, ki bo v živo zapela vseh 12 pesmi, ki jih najdemo na novi zgoščenki.

preganjati temo, prinašati upanje, veselje, luč in toplino vsem, ki jim bodo prisluhnil. Na kakšno ime za skupino pravzaprav sploh nismo mislili ... Ob razmišljanju o predstavitvi zgoščenke pa se je pojavila ideja in izbrali smo si ime: »Sončni žarek!« Le-to povzema vse tisto, kar sem že rekel o skupini in o vsebini pesmi.

Vesel sem, da sem smel voditi ta dva tako lepa, pojoča, razigrana pevska vikenda.

Peter Pučnik

OTROCI IN MLADI O PEVSKIH VIKENDIH IN SNEMANJU

To so bili eni izmed najlepših dni. Res je, da so bili »precej naporni«, a je bilo vseeno zabavno. Naučili smo se veliko novih pesmic, pridni animatorji pa so poskrbeli tudi za zabavne igre ... Čez nekaj let bomo z veseljem poslušali zgoščenko, ki smo jo v teh dneh posneli.

Barbara Cvelbar, Šentjanž

Mislim, da boljše ne bi moglo biti. Spoznala sem veliko novih prijateljev. Lepe pesmi so nas tudi duhovno obogatile. Škoda, da dnevi niso trajali dlje. Iskreno upam, da se bo naša zgoščenka dobro prodajala, saj smo vanjo vložili veliko glasu, truda in dobre volje.

Barbara Gošnik, Slovenske Konjice

Peli smo skoraj sedem ur na dan. To se je splačalo. Na koncertu smo pesmi posneli ter imeli nastop za naše starše. Vsi smo bili zelo zadovoljni. Ta pevski vikend je popestril druge bolj dolgočasne dni.

Jasna Udovč, Dolško

70 otrok na pevskem vikendu. 70 mladih, veselih sončkov, polnih življenja. Kaj si lahko animator misli lepšega? Nič! No ja, samo še nekaj sončkov več.

Vesna Bančič – animatorica, Šentjurij

Meni je bilo na pevskem vikendu zelo lepo. Veliko smo se igrali in peli. Naši animatorji so nam naredili vesele večere, da nam slučajno ne bi bilo dolgčas. Za petje pa nam je Peter dobro ogrel naše glasove.

Gregor Vode, Dolško

Mislim oz. za mnoge vem, da smo uživali v družbi vrstnikov in Petra Pučnika, ki nas je učil pesmi. Imeli smo nekaj intenzivnih vaj, se vmes dobro zabavali in spoznali drug drugega ...

Franci Rotar, Notranje Gorice

Prepevati Gospodu je nekaj lepega. Še lepše pa mu je prepevati z veseljem v srcu in nasmehom na obrazu. In prav to se dogaja na naših pevskih vikendih. Ponosni smo na naše pevske uspehe.

Karmen Pustotnik, Senožeti

Ste se že kdaj imeli tako »fino«, da bi najraje ustavili čas? ... Tako je bilo na pevskem vikendu v Želmljem. En sam smeh – pa pesem, saj je bil poudarek na »pevski«. Kaj uspe dober pevovodja spraviti iz naši grl, lahko slišite, če kupite zgoščenko, ki je »posledica« našega srečanja ...

Klara Selšek, Dolško

Na pevskem vikendu mi je bilo najbolj všeč snemanje in nedeljski nastop. Jutranje vstajanje mi je bilo všeč zato, ker je bila glasba. Želim si, da bi Peter še priredil kakšen vikend petja.

Mira Košir, Sodražica

Va pevskem vikendu je bil zelo dobro, čeprav smo morali zgodaj vstati in pozno iti spat. Najbolj všeč mi je bilo v soboto, saj smo peli kar sedem ur. Zelo všeč bi mi bilo, da bi priredili še kak pevski vikend.

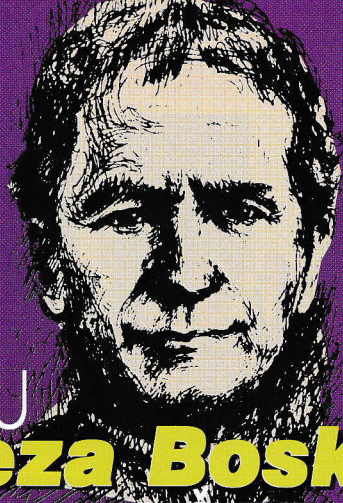
Maja Samsa, Sodražica

Okrog 70 otrok se je zbralo v Želmljem, da bi posneli glasbeno zgoščenko. Tam smo preživeli ves konec tedna. Skupni dnevi so bili polni petja, prijateljstva, smeha in veselja, pa tudi na molitev nismo pozabili. Ob poslušanju pesmi vam želim, da bi drhtelo vaše srce.

Mojca Šakanovič, Kranj

31. 1. 2001

sv. Janez Bosko

Rakovnik – 4. februar:
srečanje otroških pevskih zborov, pri katerem je sodelovalo 35 zborov – kakih 700 otrok in mladih. Zboru je dirigiral Tadej Sadar (spodaj). Priložnostni orkester so sestavljali večinoma mladi iz glasbene šole Rakovnik-Želimplje.

OB PRAZNIKU **sv. Janeza Boska** OČETA IN UČITELJA MLADINE

Rakovnik – 27. januar:
romarski shod, pri katerem so sodelovali mladi pevci in orkester mladih iz Cerknice, mašo pa je vodil in v pridigi nagovoril zbrane dekan Teološke fakultete dr. Alojzij Slavko Snoj SDB.

Ig - 27. januar:
za don Boskov praznik so imeli veselo popoldne, na katerem je sodeloval tudi čarodej Toni Mežan (Jaba-daba-du!) z Bleda. Kot gost je sodeloval tudi na don Boskovem prazniku za otroke na Rakovniku v soboto 26. januarja, kjer se mu je pridružila znana slovenska pevka Nuša Derenda.

Maribor – 27. januar:
slovesno mašo za don Boskov praznik je vodil predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec, popoldne pa so imeli v dvorani krajevne skupnosti zelo pester program pod naslovom don Bosko šou.

Želimlje – 31. januar:

za don Boskov praznik je dijake Gimnazije Želimlje, njihove profesorje, vzgojitelje in druge zaposlene v želimeljski ustanovi pri maši nagovoril koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak.

Cerknica – 3. februar:

»Veselo dvorišče« ob don Boskovem prazniku in prazniku Gospodovega darovanja v templju

Rakovnik - 4. februar:

sprejem ministrantov. Pri maši ob 10.30 je župnik Metod ob spremstvu številnih ministrantov v ministrantske vrste sprejel 6 novih članov. Klemen, Krištof, Grega, Robert, Matej in Matic so na župnikovo klicanje z veseljem in brez bojazni vzklikali HOCEM.

OČE

po vzoru Boga očeta

"Nočem biti pameten, nočem biti lepo vzgojen. Hočem pa biti kakor očka!" je petletnik vzkliknil svoji mami. "Biti kot očka" je zanj vse. Drugo mu ni pomembno.

Po t.i. dobi 'družbe brez očeta' danes sociološke, psihološke in antropološke raziskave kažejo, kako pomembno vlogo v otrokovem psihosocialnem razvoju ima oče. Pa vendar otroci še vedno dejansko manj poznajo očeta kot mater. Običajno manj časa preživijo z očetom kot z materjo. Odnos oče - otrok je v prenekaterih družinah manj intenziven kot odnos mati - otrok.

Veliki vzgojitelj Janez Bosko je dejal: "Gojenci so nenehno pod budnim nadzorstvom ravnatelja ali asistentov, ki jim z očetovsko ljubeznijo govorijo, jih vodijo ob vsaki priložnosti, jim svetujejo in jih prijateljsko opominjajo." Nihče ni že rojen kot dober oče. Tudi ne postane to že s poroko ali ob rojstvu prvega otroka. Marsikateri oče mi je v pogovoru dejal: "Kot mlad fant sem se imel za mnogo pametnejšega od svojega očeta. 'Ko bi bil jaz oče, bi ravnal povsem drugače'. Ko bom imel svoje otroke, bom ravnal mnogo boljše od svojega očeta.' Ko sem dejansko sam postal oče, sem se čutil nebogljenega, skoraj nesposobnega za veliko nalogo, ki mi je zaupana. Pri drugem otroku je bilo že bolje, pri tretjem še lažje in šele sedaj pri četrtem se ob njih in ob ženi po-

čutim zares oče." Da nekdo postane dober oče, mu je potrebno veliko potrpežljivosti, prizadevanja in ljubezni, pa tudi določena informiranost.

Največji vzornik vsakemu očetu je Bog sam. Bog sam se v Svetem pismu imenuje "Oče". In pokaže, kakšen je oče. Ko pokliče Mojzesa, mu reče: "Dobro sem videl stisko svojega ljudstva. In slišal, kako vpije. Da, poznam njegove bolečine. Zato sem stopil dol, da ga rešim." (2 Mz 3,7-8). V teh štirih glagolih najdemo skoraj magično formulo očetovske vzgoje: videti - slišati - poznati - delovati.

KAKŠEN JE TOREJ DOBER OČE?

BITI TO, KAR SI

Dragi očka, ki bereš te vrstice, bodi to, kar si. Kajti biti oče ni odrsko igranje in zato ne potrebuješ mask. Popolni očetje ponavadi povzročijo več škode kot koristi. Ljudje, ki mislijo, da vse znajo, so lahko zelo nevarni. Oče se ne sme postaviti za tekmeča svojim otrokom, pa tudi zanje ne postati nedosegljiv vzornik. Oče je to, kar je, predvsem kadar z vedrino izrazi svoja čustva in svoje ideje. A vendar v svoji sproščenosti in pristnosti daje zgled samoobvladovanja. Kadar so otroci svojeglavi, se zna obvladati in pozitiv-

no odreagirati. Obvladovanje svojega temperamenta pred otroki - kot tudi pred drugimi ljudmi - je prvi zgled, ki jim ga je treba dati.

Izkazati jim potrpežljivost in razumevanje prav v trenutku, ko napetost narašča, pripomore, da se odnosi izboljšajo. Marcello Bernardi piše: "Kakšen naj bo vzoren oče? Ne sme biti avtoritativen, ne sme biti permisiven, ne sme biti odsoten, pa tudi ne preveč navzoč. Preprosto: biti mora to, kar je. Človek, ki spoštuje druge in ki zahteva tudi zase primerno spoštovanje; človek, ki ljubi, ne da bi zahteval povračilo; človek, ki zna vedno uporabljati svoj razum. To je vse. Rad bi spomnil, da kakor je mati za otroka podoba, preko katere spoznava svet in svojo neodvisnost, tako je oče zanj podoba, preko katere otrok odkrije svojo družino. V svojem razvoju je otrok najprej doživljal samo mamo, s katero je živel v 'simbiozi', zdaj ima oba starša, t.j. družino."

BITI NAVZOČ

Dragi očka, bodi navzoč, zanimaj se za otroke. Poigraj se z njimi, pogovarjaj se z njimi, prisluhni jim, imej čas zanje. Skoraj vse italijanske statistike ugotavljajo, da v povprečju oče preživi manj kot 5 min na dan s svojimi otroki v vzgojnih trenutkih. Nekatere raziskave so pokazale povezavo med očetovo

odstotnostjo in slabim šolskim uspehom, nizkimi dosežki inteligentnosti, delikventnostjo in agresivnostjo. Božja pedagogika pa priporoča: videti - slišati - poznati.

Otroci, pa tudi žena, v vsakdanjem življenju potrebujejo trdnost očeta. Velika naloga dobrega očeta je:

BITI TRDNA OPORA

Dragi očka, bodi v družini trdna opora, na katero se lahko nasloni, kadarkoli kdo potrebuje varno zavetje. Ko jih v majhnih in velikih stvareh vsakdanjih življenjskih okoliščin učiš, kaj je bistveno, kaj dobro, kaj slabo ... jim s tem stojiš ob strani. Otroci morajo vedno imeti občutek, da lahko računajo na svojega očeta. On mora biti prva oseba, na katerega se lahko obrnejo v potrebi. On jih uči umetnosti reševanja težav: Bodi oče, ki na koncu vedno najde rešitev za vsako življenjsko težavo. Tako bo v njih raslo zaupanje vase, v ljudi, v Boga.

Bodi otok zatočišča za brodolome dneva - tako za otroke kot za ženo. Stori, da bo kakšen osebni trenutek dneva - npr. večerja - priložnost družinskega srečanja, kjer se bo družina mogla sniti v vedrem ozračju. Dober oče zna ustvariti nešteto spominov s svojimi drobnimi čutečimi pozornostmi. Zakaj ne bi

poskusil tudi z večernim blagoslovom otrok? Mati, ki moli z otroki, je lepa stvar, toda skoraj normalna. Oče, ki moli s svojimi otroki, pa bo v njih zapustil neizbrisen pečat.

PRIDOBITI SI ZAUPANJE

Dragi očka, pridobi si zaupanje in spoštovanje svojih otrok. Tretjina anketiranih ameriških otrok starih od štirih do pet let je izjavila, da bi se raje odpovedala očetu kot televiziji. Oče se ne sme držati daleč od svojih otrok, ampak naj išče, kako bi vstopil v sozvočje z njimi. Dober oče posluša otroke s srcem in velikokrat spregovori magične besede: "Ponosen sem nate!" Morda v resnici ni ponosen, toda če bo izgovarjal te besede, bo počasi začel doživljati njihovo moč.

Pokaži spoštovanje do svoje žene in skladnost v vajinih vzgojnih metodah. Dober oče se uskladi s svojo ženo.

BITI SMEROKAZ

Dragi očka, bodi otrokom smerokaz. Očetov lik je temelj za

oblikovanje vesti. Zlasti odraščajoči otroci potrebujejo jasna navodila močne osebnosti, na katero se lahko naslonijo v svojem krhkem in burnem obdobju odraščanja. "Z očetovsko ljubeznijo govorijo in vodijo ob vsaki priložnosti," je poudaril don Bosko.

ZAHVALITI SE

Dragi očka, bodi hvaležen, kajti biti oče pomeni dati iz sebe to, kar je v tebi najboljšega. Vloga očeta je lahko koristna ne le za otroke, ampak tudi za očeta. Noben moški ne bo razumel pravega pomena življenja, pomena sveta, pomena katerekoli stvari, dokler ne bo imel otroka, ki ga bo ljubil. Tedaj se bo spremenil ves svet okoli njega in vse bo postalo drugače.

In če bi oče rad videl termometer svoje uspešnosti očetovstva, naj vpraša mater svojih otrok: "Želiš, da bi bili najini otroci podobni meni?"

NALOGA

Nekaj večerov zapored bom z otroki in ženo molil večerno molitev in jih blagoslovil.

Pripravila s. Marija Imperl

MAVRICA POVEZANOSTI Z MLADIMI

*V prejšnji številki Salezijanskega vestnika smo začeli z novo rubriko, ki nosi naslov **Srečanja, da bomo tudi mi drugačni ...** Uredniki so se jezili, da je ta naslov nekoliko predolg. Pa vendar – zdi se mi, da bistveno zaznamuje ti dve strani časopisa. Naj bosta tokrat namenjeni predstavitvi rubrike.*

Hkrati naj bo ta članek povabilo za vse nas, da bomo pozorni na ljudi okoli sebe. Morda živijo in delajo v naši bližini tako drugačni ljudje, tako bogati, tako požrtvovalni ..., da bi jih kazalo predstaviti bralcem Salezijanskega vestnika?! Veseli bomo Vašega namiga ... Pa pojdemo lepo po vrsti in pogledjmo, na kaj velja morda biti pozoren, da bodo naša srečanja bogata in nas bodo predrugačila...

DRUŽINSKA NE-SREČA

Ponavadi je tako, da se ljudje, ki imajo v življenju mnogo podariti drugim, rodijo v urejenih družinah. V družini zaživijo osnovne krščanske vrednote, ki jih nato tekom življenja le še plemenitijo. Zgodi pa se, da niso vse družine srečne. Tudi iz takih družin se rodijo čudoviti otroci in bogati ljudje, ki znajo prinašati bližnjemu vse tisto, kar je morda njim samim manjkalo v otroštvu ...

Ko se oziramo naokoli in iščemo drugačne, hkrati molimo za družine, osnovne celice *bogatih ljudi*.

MLADOSTNE POTI

Mnoge so poti, še posebej v današnjem času, ki ponuja na trgu izobraževanja in vzgoje neštete možnosti. Da ne govorimo o zapolnitvi prostega časa ... Kako bo mlad človek prekrmaril neštete nevihte mladostne dobe?! Mnogi stopajo ob njem (starši, učitelji, profesorji, vzgojitelji, kateheti, duhovni voditelji ...), pa vendar se zgodi, da morda v največji stiski ostane sam! Kvaliteta poti: zahtevnost padcev ter vedno novo nadaljevanje hoje – proti cilju (morda še z malo začetnico?) daje vrednost mlademu življenju.

Svetujem ti, poglej za tistimi, ki so pre – izkušeni ... Taki so še posebej zanimivi.

DELO ZA DRUGE

Ko se bomo srečevali z *drugачnimi* na teh straneh, naj bo vsem predstavljenim skupno, da delajo v salezijanskem duhu. Vprašali me boste: Kdaj pa nekdo dela v salezijanskem

duhu? Hm ... Morda takrat, ko dela za mlade ... Morda takrat, ko dela v salezijanski župniji, pa vendar ne dela samo z mladimi ... Morda takrat, ko svoje molitve namenja mladim ... Pomembno je, da ga je prevertila don Boskova ideja: **Samo da ste mladi, pa vas imam rad.** In važno je nekaj te ideje čutili v njegovem življenju in delu.

Najbrž ni potrebno posebej poudariti, da bomo *salezijansko drugačne* iskali med tistimi, ki so se kjerkoli srečali s salezijanskim načinom dela. Morda so to salezijanske župnije, razni salezijanski programi za mlade in starejše ...

KONKRETNO?

Želim, da bi mnoge zanimive osebnosti, ki živijo salezijansko poslanstvo, postale poznane tudi širšemu krogu – bralcem Salezijanskega vestnika.

Pogoji: oseba naj bo dejavna v salezijanskem duhu, starost ni pomembna, naj bo laik v Cerkvi.

Ozrite se okoli sebe, poiščite tiste, ki ljubijo mlade in nam

sporočite, kje jih najdemo. Pišete nam lahko na naslov:

Salezijanski vestnik

Srečanja, da bomo tudi mi drugačni
Rakovniška 6, p.p. 2404,
1001 Ljubljana

Veselim se, da bomo skupaj sestavili mavrico ljubezenske drugačnosti do mladih. V upanju na čudovite barve, ki jih bomo skupaj pobarvali, vas pozdravljam.

Monika Pajk

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš **žiro račun**:
51800-620-336
05 1200119-15059

o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:

Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana

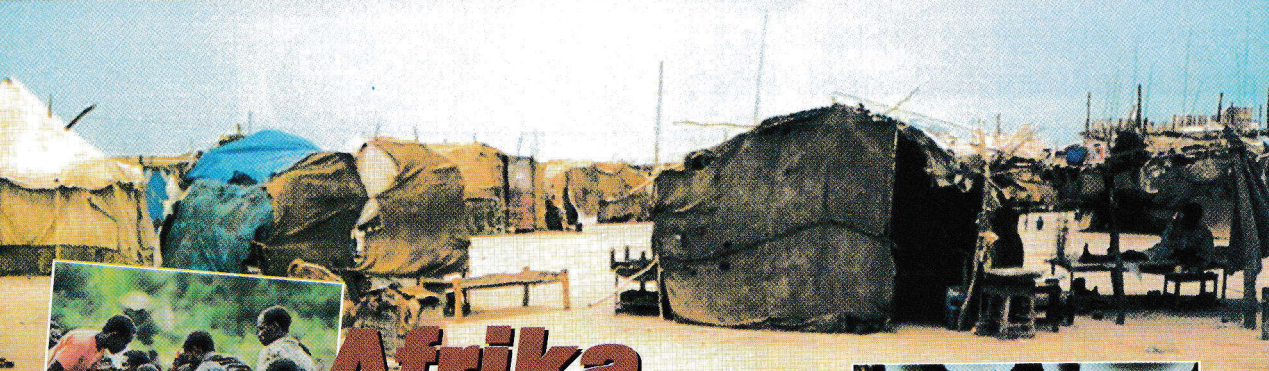
- odstopite svoj certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine (oporoška - napisana lastnoročno ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za pomoč dijakom na naših šolah
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske)
 - za Salezijanski vestnik
 - za izvedbe posameznih projektov
 - za vzdrževanje salezijanskih ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.41.50.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Afrika umira

Na afriški celini umirajo za malarijo, tuberkulozo, diarejo in drugimi tropskimi boleznimi, saj so higijenske in sanitarne razmere obupne. Afriške države imajo najmanj razvito sanitarno strukturo na svetu. Za primerjavo: 4 dolarje v Etiopiji in 5 v Nigeriji proti 4187 v ZDA! Nato pa širjenje puščave, ki prizadane na milijone prebivalcev, genocidi v Burundiju in Ruandi, kjer se kažejo najhujša medetnična sovraštva, drama vojakov-otrok v Sierra Leoneju, tragedija milijonov mladih beguncev iz Somalije in Ruande in tako dalje.

Toda besede ne dodajo ničesar televizijskim posnetkom, ki jih predvajajo v desetih prispevkov po celem svetu. Vojne, poboji, vojaški udari uničujejo strukture, institucije, ekonomsko rast. Od tod izvir 'afropesimizma'. Ta kontinent je sposoben "proizvajati samo nasilje", "gre v zaton", "je zgrešil", "je potreben nove kolonizacije, zgodovinski proces se mora ponoviti, s tem, da proizvede vse ekonomsko-socialne modele, da pride do moderne družbe".

Samo afriško prebivalstvo lahko prekine ta začaran krog. Tega se zavedajo mlade afriške Cerkev, ki si po eni strani prizadevajo za pretvorbo svojih skupnosti, za prestrukturiranje struktur, ki vladajo, obenem pa pozivajo mednarodno skupnost iz zahodne Cerkev, da bi odpisali zunanje dolgove, ki povečujejo prepad med revnimi in bogatimi. Dve vprašanji sta največji. Razkriti in ustaviti države, ki so vključene v trgovino z orožjem, izkoriščanjem naravnih bogastev; ter opozoriti na ekonomski sistem, ki s svojim početjem povečuje razliko med revnimi in bogatimi in zadoljuje slednje, namesto da bi jim pomagal. Kakšna bo prihodnost Afrike? To vprašanje je za vse.

Nenadoma, v evofriji osvajanj, Evropa pogoltna celo Afriko: zraslo je 30 novih kolonij in protektoratov, na desetine milijonov novih kvadratnih kilometrov novih ozemelj in 110 milijonov novih delavcev, zaslužjenih tako ali drugače. Afriko so si preprosto razrezali kot torto.

Afriški škofje opozarjajo na zastrašujoč položaj na črni celini. Dovolj je omeniti nekaj zgodovinskih dejstev, ko so se evropski narodi topli za zavzete ozemlje, ki so bila do leta 1870 večidel še neodkrita in nepoznana. Niti stoletje zatem, leta 1945, takoj po drugi svetovni vojni, pa se je že začela dekolonizacija in ustanavljal se moderne afriške države. V letu 2000, dobrih 40 let po neodvisnosti, afro-pesimisti poudarjajo nepravilno dekolonizacijo in hlinjenje modernih držav ter zahtevajo novo kolonizacijo, da bi zajezili kaos. Sedanje razmere so po mnenju afriških škofov sad politične nepravilnosti, ki ustvarja razdore in oborožene spopade ter vojne, s tem pa pogloblja lakoto, epidemije in val beguncev.

po Bollettino salesiano 2/2001

nadaljevanje s str. 9

V šoli poučujem angleščino in skrbim za ekonomske zadeve: nakupujem, kontaktiram z osebjem, zaposlenim v naši šoli, urejam, sodelujem pri iskanju služb za dekleta, ki končajo šolo. Ko kdo zbolí, pomagam, če znam, in če joka kateri od naših 140 otrok v vrtcu, tudi vem, kaj storiti. V šoli, kjer sem trenutno, imamo program za bodoče tajnice. Med 130 dekleti, od katerih jih je kar 60 v našem internatu, dela nikoli ne zmanjka. Ob nedeljah imamo doma oratorij, obenem pa delujemo še v dveh župnijah za vietnamske prebivalce.

V Kambodži je trenutno enajst sester hčera Marije Pomočnice. V moji skupnosti smo štiri in na srečo sta z nami še dve dekletici - prostovoljki iz Nemčije in Tajske. Naša desna roka pa so domačinke učiteljice in drugi zaposleni, ki nam pomagajo, da naš center ni le zaradi strokovne plače dobro cenjena šola, pač pa tudi družina, kjer vsak najde dovolj prostora in pomoči, da lahko dozori kot oseba.

KATOLIŠKE REDOVNICE MED BUDISTIČNIMI TEMPLJI

Prebivalci Kambodže so 85% budisti. To se čuti na vsakem koraku, med množico templjev in v oranžno oblečenimi menihi. Vsi vedo, katero hrano je treba pripraviti in darovati v templju ob prazniku umrlih, če hočeš imeti mir pred pokojniki. Pred poroko je treba obvezno iti vprašat meniha, če je par za skupaj ali ne. Mnogo nauka budizma se je v letih diktature Pol Pota izgubilo, pa vendar ljudje ohranjajo stoletno tradicijo.

Med vrvežem srebrnih posod, kadila in pisanih zastavic pa so prišli in deželo mnogi tuji misijonarji. Nikomur ne vsiljujemo Kristusa, preprosto nosimo Boga v

Misijonar si srečen ...

svojem srcu in pričujemo zanj s svojim življenjem. Med našimi 130 učenkami je šest ali sedem katoličank. Vendar pa se mnoge vprašajo, od kod nam stalni nasmeš na obrazu, zakaj se zastonj trudimo zanje vsak trenutek, ko nas potrebujejo, zakaj smo zapustile svojo domovino? Takrat z veseljem povem o tem, kako me je za to pot življenja nagovoril Bog sam in da je on tisti, ki stoji za menoj in mi daje moč. Priprava na krst traja tri leta, in to je čas, v katerem zorijo zavestne odločitve. Ni nas veliko katoličanov, pa vendar upamo, da smo sol zemlje in luč za mnoge.

LEPO JE BITI MISIJONAR

Sedaj mi ostane še odgovor na prvo vprašanje: »Si srečna?« To ste me morda že vprašali prav vi, ki zdajle berete. Včasih si že sami daste tudi odgovor in praviš: »Kaj ne boš srečna, saj se ti vidi.«

Ni lahko biti misijonar, je pa lepo. Težko je včasih prenašati tropsko vročino, ki ti požira moči, težko grede z jezika prve besede v kmerščini, včasih ne moreš spati, ko premišljuješ o resnično velikih problemih, s katerimi se srečujejo ljudje. Pa vendar, ko vidiš, kako te ljudje sprejmejo za svojega, podelijo s teboj vse, kar imajo in kar jih žalosti in veseli, takrat iz tebe izvirajo moči in talente, o katerih še slutiti nisi. Na mnogo načinov pomagamo ljudem in kar se mi zdi najbolj dragoceno, skupaj z njimi smo na poti, da postanejo sami graditelji lepše prihodnosti za mnoge.

Hvala vam, da me v mojem poslanstvu duhovno in materialno podpirate. Tudi na ta način misijonarite skupaj z menoj. Če pa Bog še koga nagovarja, da gre za njim, naj ve, da je možnosti za to veliko in da je lepo biti misijonar!

s. Ljudmila Anžič

40 let deškega mesta

Na naslov g. Saksida vsak dan prispe kupe pošte. V njegovi navadi je, da vso pošto skrbno prebere in potem s časom nanjo tudi odgovori. To pot pa je pri zdravju malo zaškripalo, zato se vam v njegovem imenu oglašam jaz, slovenski laiški misijonar Anton Grm, Dobropoljec v Braziliji.

Kljub šolskim počitnicam je na misijonu Cidade Dom Bosco zelo razgibano, saj se opravlja večina del, ki jih v času šole žal ni mogoče opraviti. Vrši se prenova šolskega poslopja in zamenjava stare in povsem dotrajane električne napeljave, pleškamo učilnice, popravljamo stole in klopi, čistimo, ribamo in pomivamo, saj bodo otroci vsak čas vstopili v novo šolsko leto – novega tisočletja.

Kot vidite, misijon praznuje lepo obletnico (40 let) in s tem opravičuje svoj obstoj. S tem pa vizij našega velikega rojaka še ni konec. Kljub bolezni in dopolnjenim 81-im letom se je že lotil no-

vega projekta – ureditve muzeja in muzejskega središča s knjižnico ter vsemi spremljajočimi objekti na prostoru župnije Dom Bosco, kar je velik zalogaj. Večina njegovega dela je usmerjena v njegov življenjski projekt botric in botrov, ki je v veliki večini italijanski. Zakaj? Ker je v Italiji ta zelo lepo organiziran in je nanj tam tudi največji odziv. Našim varovancem – otrokom – ta pomoč pomeni veliko več kot le preživetje, saj je največkrat tudi edini pokazatelj starševske ljubezni. Seveda smo tukaj tudi mi, vendar ne moreš biti vedno oseben, kljub vsemu je pri nas okoli 3000 otrok in mladostnikov! In če si še tako oseben, ne moreš biti tak, kakor si lahko samo do enega ...

Delo evangelizacije in sama inkulturacija tukaj niso

problem: g. Ernest je tukaj že 65 let, jaz pa delam z elektriko, ki bolj malo posluša, razumeva se pa, tako da gre ... Tudi delo teče nemoteno, kljub temu, da si je potrebno vzeti kak dan za počitek. Tega se izkušen misijonar in moj velik prijatelj Ernest Saksida še kako dobro zaveda. Pozdravljam vas vse ... Zahvaljuje se vam za vaše pozdrave, vzpodbude in molitve, za kar se vam ob koncu iz srca zahvalim tudi sam. Oba še naprej priporočam, sam pa vam obljubljam, da ste v mislih in v srcu pogosto z nami.

Anton Grm

in misijonarjev pripis:
Osebnost prav goreče pozdravljam – vaš slovenski misijonar Saksida Ernest

INDIJA

LUDVIK ZABRET

V letu 2000 je bil na obisku doma v Sloveniji. Oglasil se je, da je srečno prispel nazaj med ljubljene Indijce in med drugim zapisal:

»Sem zadovoljen, da sem ušel vašemu mrazu, ker se je po 53-ih letih vročine pač težko prilagoditi ... Vesel sem, da sem dosegel glavni cilj, namreč, da

sem doma na obisku oznanjal Božjo dobroto in Previdnost – prek 400 videokaset sem posejal širom po Sloveniji. Naj bo hvaljena izredna Božja dobrota (21. november 2000). V naši gimnaziji smo imeli polnočnico kar na prostem. Verniki so zasedli vse stole (4000). Po polnočnici pa so poskrbeli še za čaj in pecivo.« (7. januar 2001)

IVAN KEŠPRET

Zaradi dveh operacij tik pred odhodom iz Indije v Slovenijo je prišel na obisk dober mesec pozneje, se tukaj okrepil in se poln življenja spet vrnil med Indijce:

»Koš toplih pozdravov iz vroče Indije. Po dveh mesecih in pol vandrjanja po svetu spet sedim v svoji sobi in sanjam o krajih, ki sem jih videl in toliko dobrih ljudi, ki sem jih srečal ... Ko sem se z avionom dvignil z Brnika, so na ozadju žareli vrhovi Kamniških in Julijskih Alp, pokriti z belim snegom. Krasen prizor. Škoda, fotoaparati sem

imel zapakiran v kovčku, zato nisem mogel ovekovečiti te lepote. Narava se je veselila mojega odhoda. Hotel sem gaziti po snegu, a ga nisem dočakal. Videl sem ga nizko pod seboj, ko smo visoko nad Alpami leteli proti Švici... Iz Bruslja sem poletel naravnost v Madras: 8000 km daleč, 11 km visoko, z 800 km/h, s 400-imi potniki.« (8. december 2000)

PAPUA

JOŽKO KRAMAR

Več ko leto dni je bil na obisku v Sloveniji in se jeseni z veseljem vrnil nazaj v Oceanijo. Za nekaj tednov je bil na Filipinih, zdaj pa je že na Papui, kjer so zdaj spet trije slovenski misijonarji. Zapisal je:

»Na poti nazaj v misijone sem bil v Turinu priča podelitvi misijskih križev novi skupini misijonarjev. Ganljivo in prijetno je gledati, kako misijonarji odhajajo na svoja delovna mesta... Tukaj v Oceaniji sem na otoku svoje salezijanske mladosti spet zadihal s polnimi pljuči! (24. november 2000). Rad se spominjam kratkega bivanja med velikodušnimi sobraty, kjer sem se tako prijetno počutil. Obljubljam vam, da se bom v kratkem življenju, ki mi še ostaja, v svojih molitvah spominjal predvsem svojih sobratov salezijancev!« (december 2000)

BRAZILIJA

PRVI SALEZIJANSKI DIAKON INDIJANEC XAVANTE KRSTIL 58 MLADIH IZ SVOJEGA PLEMENA

V božični noči je v treh vaseh prejelo zakrament sv. krsta 112 mladih in odraslih Indijancev iz rodu Xavantes na področju Mato Grosso v Braziliji, približno tam, kjer deluje naš misijonar E. Saksida. To je sad dolgotrajne navzočnosti salezijancev in salezijank med Indijanci. Med njimi so že od srede petdesetih let. Trenutno je kakih 13 tisoč Indijancev iz tega rodu, od tega kakih štiri tisoč katoličanov. Na zakrament sv. krsta so se pripravljali nekateri tudi več kot dve leti, sam obred pa je potekal v njihovih oblačilih in povezan z njihovo kulturo. V vasi Aqua Branca je prvi salezijanski diakon indijskega plemena Xavantes Aquilino Tsere Ubu o Tsurua tako krstil 58 svojih rojakov. Obred sv. krsta so začeli ob sončnem zahodu, zakurili velik ogenj, katehumeni so si pobarvali telo rdeče in črno (znamenje prazničnosti in veselja); potem je vso noč sledilo petje in obredni ples; zjutraj pa so prejeli zakrament sv. krsta.

z Marijo V NOVO TISOČLETJE

JUBILEJ JE ZAKLJUČEN

Jubilej, ki se je v Cerkvi uradno zaključil z zaprtjem svetih vrat v baziliki sv. Petra v Rimu 6. januarja letos, in je usmerjal naš pogled v Kristusa, nas je vabil, naj gledamo tudi na Marijo. Ne moremo ločiti Sina od Matere; ker je bil rojen iz nje, to pripada njegovi osebni identiteti.

Kot mati se je Marija prva veselila rojstva, ki je zaznamovalo novo obdobje v verski zgodovini človeštva.

Janez Pavel II. v okrožnici V zarij tretjega tisočletja poudarja, da je prav to Marijino veselje v korenini vseh jubilejev. V njenem materinskem srcu se je

torej pripravil tudi jubilej, ki smo ga obhajali v svetem letu 2000.

Papež, obdan s škofi, ki so prišli v Rim za svoj jubilej (8. oktobra 2000), je hotel Mariji slovesno izročiti novo stoletje. To je pomembno dejanje, ki hoče spomniti na Jezusove besede: glej tvoja mati, naslovljene na vsakega izmed nas. Povabljeni smo, da ljubimo Marijo, kot jo je ljubil Kristus in da jo sprejmemo kot mater v svoje življenje ter pustimo, da nas ona vodi po poteh Duha.

Da bi bolje razumeli Jezusovo naročilo, naj sprejmemo v hišo svojega življenja Marijo, nam bo morda v pomoč tale anekdota.

V zgodovini človeštva in Cerkve je oseba, kateri vera priznava povsem edinstveno in originalno mesto. To je Marija.

ROMARSKI SHODI OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

LJUBLJANA - RAKOVNIK

petek, 25. maj: molitveno bedenje mladih – molitev (20.00), rock kantata (22.00), pot luči (24.00)

sobota, 26. maj: molitveni dan za duhovne poklice z začetkom ob 9.00 ter mašo ob 11.00. Ob 20.00 maša v lurški votlini in procesija z lučkami.

nedelja, 27. maj: osrednja romarska pobožnost – procesija s kipom Marije Pomočnice in maša v lurški votlini, ki jo bo vodil ljubljanski nadškof Franc Rode.

VERŽEJ

sobota, 19. maj: molitveno bedenje in molitev za nove duhovne poklice

nedelja, 20. maj: glavna slovesnost ob 16.00. Bogoslužje bo vodil škof Franc Kramberger, prepevali bodo združeni otroški pevski zbori Pomurja.

MARIJA - ENA IZMED NAS

Slaven arhitekt je dobil nalogo, da naredi načrt za cerkev, ki naj bi bila posvečena Materi Božji. Vsi so pričakovali izredno mojstrovino. Prišel je dan, ko naj bi bila cerkev posvečena in verniki so z veseljem prihiteli z vseh strani, da bi končno lahko počastili Marijino podobo v središču preybiterija, kot so si jo zamišljali. Toda na veliko začudenje navzočih nad glavnim oltarjem ni bilo Marijine podobe. Prostor je bil prazen.

V prvi klopi pa je bil kip Matere Božje: žena, ki sedi in pozornost posluša. Na vprašanja začudene množice je arhitekt odgovoril: "Vsi smo navajeni, da Marijo občudujemo in jo postavljamo visoko nad nas, njen kip je vedno odmaknjen nekje v višino. Pozabljamo pa, da je Marija prva vernica. Ona je žena, ki nam je blizu, ki je slišala Božjo besedo in je znala po njej živeti.

NAŠA NALOGA

Naloga, ki jo pušča jubilej 2000 vsaki krščanski skupnosti (od družinske, do župnijske, redovne in raznih drugih skupnosti), je približati se Mariji, toda ne na kakšen nepristno ponižen način, ki temelji na neki "posladkani" pobožnosti, ampak v luči Kristusa in njegovega evangelija.

To nam bo dalo zagona in motivacije, da bomo odgovorno hodili po poti vere, ki postaja dar, solidarnost, ljubezen in nežnost. Po poti vere, ki je sposobna nevtralizirati to, kar je slabo.

*Prir. iz Da mihi animas, revija
Hčera Marije Pomočnice,
st. 11-12/2000*

LITERARNI IN SKLADATELJSKI NATEČAJ

SALEZIJANSKI VESTNIK
OB 100. OBLETNICI
PRIHODA
SALEZIJANCEV
NA RAKOVNIK
RAZPISUJE
NAGRADNI NATEČAJ
Z NASLOVOM:

ZA VAS ŽIVIM

Srečal/a si se z don Boskom, z nekom, ki je svoje življenje zastavil za mlade ... do zadnje kaplje krvi, do zadnjega atoma svojih moči. In na tej poti izgorevanja za življenje mladih ga je spremljala Pomočnica, ki so ji rekli kar don Boskova Marija. Tudi salezijanci, ki so prišli pred 100 leti na Slovensko, so se navzeli njegovega duha, na široko zastavili svoje delo za slovensko mladino, razširili pobožnost do Marije Pomočnice ...

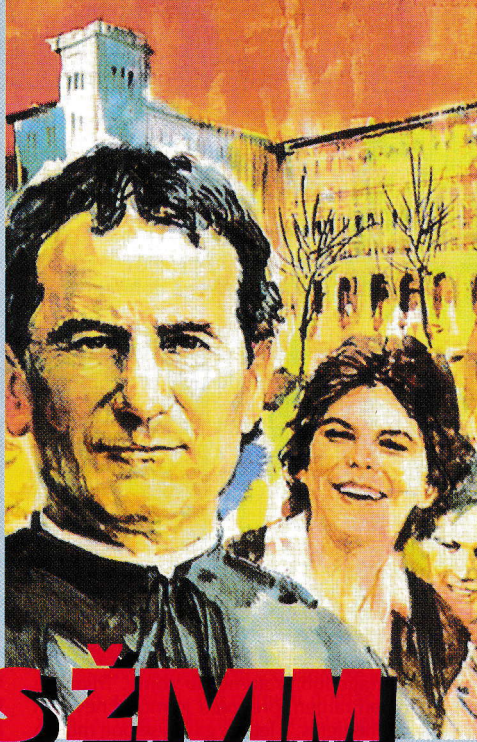
Vabimo vse, ki radi pišete **kratko prozo, pesmi** in ustvarjate **melodije** (postavljate **note**), da nam na svoj način izrazite svoje videnje in svoja razmišljanja o don Bosku, mladih, Mariji ...

RAZPISNI POGOJI ZA NATEČAJ:

Besedila kratke proze (največ 3 tipkane strani) pesmi oz. notni zapis svojih pesmi pošljite na formatu A4 v štirih izvodih najkasneje **do 31. maja 2001** na naslov:

*Salezijanski vestnik, za natečaj
Rakovniška 6, p.p. 2404 Ljubljana
tel. 01/427-3028; faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si*

Besedila oz. note morajo imeti geslo in avtorjevo letnico rojstva. Točne podatke in svoj naslov priložite v zaprti ovojnici, ki mora biti označena z enakim geslom kot rokopis. Najboljše izdelke bomo nagradili. Vsi avtorji se odpovedo honorarju, izdelki ostanejo v lasti razpisnika, ki si pridržuje pravico objave. V sklopu obhajanj 100-letnice prihoda salezijancev na Rakovnik (verjetno 9. septembra) bodo razglašeni rezultati natečaja in podeljene nagrade ter tudi predstavljene najboljše pesmi oz. melodije. Vsi sodelujoči ste že sedaj vabljeni na to prireditev, ki bo združena z jesenskim romarskim shodom.

PETER POTOČNIK

* 26.6.1924 + 27.1.2001
oče salezijanskega duhovnika

Po dolgotrajni in težki bolezni je odšel h Gospodu na vigilijo Gospodovega dne. Rodil se je v družini s dvanaajstimi otroki, sam je bil sicer med mlajšimi, a je pozneje prevzel majhno domačijo. Močno ga je zaznamovala druga svetovna vojna: bil je mobiliziran v nemško vojsko, doživljal strahote ruske fronte, ko se je vrnil domov, je moral k partizanom, zaslužil je tragedijo bratomorne vojne. Trikrat je bil ranjen, prebolel je moral nevaren menigitis, z leti pa ga je vse bolj mučila huda astma. Poročil se je, imel štiri otroke in se veselil življenjske poti vsakega od njih, se zlasti sina Janeza, ki je postal salezijanski duhovnik. Predstojnik salezijancev Lojze Dobravec je v mašnem nagovoru poudaril tri rajnikove ljubezni: do dela, do doma in domovine in do Cerkve, ki se je razodevala tudi v tem, da je bil dolga leta ključar župnijske cerkve. Mnogim, ki so se poslavljali s tega sveta, je rajni oče Peter spregovoril besede slovesa na grobu, na njegovem pogrebu pa je svojemu stricu spregovoril nečak Jože Ramšak:

»V soboto zvečer je prenehalo biti plemenito srce vrtnarja Pojskruhove domačije. Po hudi bolezni in trpljenju je bil poklican pred Gospoda, v kate-rega je zaupal in veroval. Vzgojil je nešteto dišečih cvetov, ki so rasile njegovih ljubi dom in domačo cerkev, kamor je z vso ljubeznijo pošiljal šopke cvetja. Najlepše cvetove pa sta skupaj z ženo vzgojila v štirih otrocih, ki nadaljujejo njegovo pot poštenosti in vere. Dragi pokojnik je imel v življenju temne in svetle trenutke. V številni družini (12 otrok) se je naučil živeti skromno. Z delom pridnih rok pa si je ustvaril pogoje za spodobno življenje, ki pa ga je zaradi bolezni zadnja leta pritiskalo k tlom. Temna stran: strahote vojne, kot janičarja so ga odpeljali v tujino. Vrnil se je in se boril za svobodo slovenske zemlje. Dočakal je svobodo človeštva, ne pa duha, in pomagal graditi porušeno domovino. Spet temna stran: umrla mu je mati, ki jo je imel neizmerno rad in mnogokrat ponavljal: »Oh, da videl

bi jo še enkrat, mamico svojo!« Zdaj jo bo lahko videl, se srečal z njo pred Najvišjim, v katedrali sreče in veselja.

Svetli trenutki: žena, otroci, družinska sreča, prenovljeni dom. Najlepša, skrita želja, se mu je izpolnila, ko je sin Janez prejel zakrament mašniškega posvečenja in pel novo mašo v cerkvi, ki jo je rajni oče dolga leta z vso ljubeznijo krasil.

Bolezen pa se je stopnjevala. Umaknil se je v svoj svet vrtnarjenja in pesnikovanja. Z izmučenimi rokami je nežno božal rože okrog svojega doma, zapisoval pesmice o ljubezni, naravi, domovini. Molitev mu je bila uteh v hudih preizkušnjah trpljenja. Zadnje mesece je bil najrajši bolj sam, da ljudje niso videli, kako je trpel. Žal, medicina ne dohiteva razvoja bolezni. Vse aparature in zdravila ne pomagajo, ko pride trenutek, bežen trenutek, ko duša zapusti telo in se preseli v večnost. Pokojni stric Peter je zdaj gotovo že tam, srečal se je s svojo mamico, videl jo bo spet, po čemer je hrepenel. Brez zadrege bo stopil pred Sodnika, saj si je v življenju pirizadeval izpolnjevati Njegovo voljo. Kraljica kristjanov ga bo materinsko sprejela pod svoje varstvo in v njenem varnem naročju bo čakal, da se mu pridružimo, ko bomo izpolnili poslansko zemeljskega življenja. Dragi stric Peter, Pojskruhove oče, za vedno si zatisnil oči, tvoji svetli zgledi vere in življenja pa bodo ostali živi. Vsi, ki smote imeli radi, te bomo pogrešali.»

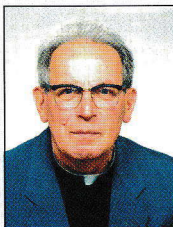
Pri pogrebni maši so cerkev napolnili številni verniki, okrog oltarja se je zgrnilo nad 30 duhovnikov, rajnemu so zapeli v slovo moški in ženski pevski zbor iz Bočne ter domači cerkveni pevski zbor, spregovorila pa je tudi predstavnica društva Slap (rajni je zapisal številne pesmi), organist Feliks Ugovšek pa je posredoval sožalne besede nekdanjega župnika v Gornjem Gradu g. Janeza Zorka. Naj rajni oče Peter pri Bogu prosi za dobre krščanske družine in za nove duhovne poklice.

Janez

ŠTEFAN ŽERDIN

salezijanec - zlatomašnik
* 3.12.1922 + 16.2.2001

V sredo 22. februarja smo pospremili na salezijanski grob v Veržeju rajnega salezijanca zlatomašnika Štefana Žerdina. Ob več kot sto duhovnikih, številnih sestrah redovnicah,

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Anžič Boža, Ljubljana
Dvanajščak Marija, Brezje
Fijavž Elizabeta, Lutomer
Forjan Marija, Lipovci
Janžovnik Marija, Braslovce
Korelc Marija, Veliki Gaber
Korošec Anton, Laporje
Kozlevčar Angela, Šentvid - Stična
Logar Dominik, Maribor
Malnar Ivanka, Vrhnika
Mavrič Slavica, Brda; mati redovnice
Novak Anica, Ljubljana
Novšak Terezija, s. Eufrezina
Potočnik Peter, Gornji Grad,
oče salez. duhovnika
Sajovic Franc, Teharje,
oče salez. duhovnika
Štritof Marija, Begunje
Tancer Zofka, Bistrica ob Dravi
Turšič Marija, Begunje
Umek Marija, Ruše
Veseli Ivana, Kočevje
Vezenšek Franc, Zreče
Vezenšek Francka, Zreče
Vintar Tončka, Škocjan pri Turjaku
Virjent Marija, Ljubljana
Zabukovec Marija, Videm Dobropolje
Žerdin Štefan, salez. duhovnik

sorodnikih in drugih vernikih je pogreb z mašo vodil beograjski nadškof koadjutor Stanislav Hočevar. Po maši so mu v slovo spregovorili mnogi, ki so bili z njim tesneje povezani, njegovo življenjsko pot pa je orisal predstojnik slovenskih salezijancev Lojze Dobravec. Začel je z besedami iz rajnikove oporoke: »Pokopan želim biti v Veržeju; tam se je moja salezijanska pot začela, tam naj se tudi konča vsaj ta zemeljska stran mojega življenja. Pokopan bi bil rad v istem grobu kot moj stric Jožef Žerdin, salezijanski duhovnik. On je po človeški strani vzrok mojega salezijanskega poklica.« Potem je nadaljeval:

»Sobrat Štefan Žerdin se je rodil 3. decembra 1922 v kraju Žizki v župniji Črensovci. Žerdinov rod je izviral iz Francije. Njihovi predniki so kot gozdarji in vrtnarji delali pri grofovskih družinah v sedanjem Prekmurju. Očetu Martinu, ki je bil po poklicu mizar, in ženi Veroniki, rojeni Horvat, iz vasi Trnje, se je rodilo 11 otrok. Štefan je bil tretji po vrsti. O zavzetem prizadevanju za krščansko vzgojo otrok priča dejstvo, da sta se kar dva sinova odločila za duhovniški poklic. Poleg Štefana še mlajši Anton, ki je postal duhovnik mariborske škofije. Osnovno šolo

je obiskoval v Žižkih in bil vsa leta odličen učenec (poučevalo so ga šolske sestre). Leta 1936 se mu je uresničila velika želja. Odsel je na šolanje med fan- te v salezijanski zavod Marijanišče v Veržeju, kjer je obiskoval zasebno gimnazijo, ob koncu leta pa je opravljal izpite na državni gimnaziji v Murski Soboti. Tako je bilo vse do aprila 1941, ko so morali zaradi prihoda nemške vojske zapustiti Marijanišče. Štefana je pot vodila in Ljubljano, potem nazaj v Prekmurje, leta 1941/42 je nadaljeval solanje v Murski Soboti, jeseni 1942 pa je začel leto noviciata na Madžarskem v kraju Mezönyárad. Dan po prazniku Marijinega vnebovzetaja leta 1943 je z veliko notranjo radostjo izpovedal prve redovne zaobljube v salezijanski družbi. Po noviciatu je v istem kraju nadaljeval šolanje in opravil izpite za 7. razred gimnazije, maja 1944 pa je moral za dva meseca v madžarsko vojsko. Potem je nekaj mesecev preživljal v raznih krajih na Madžarskem in opravljal vzgojno prakso med mladimi v Budimpešti, se za nekaj časa ustavil v soboškem Martinšću in v domači župniji, po mnogih zapletih pa se je pozno jeseni znova vrnil v Ljubljano na Rakovnik, kjer je na 3. državni gimnaziji za Bežigradom obiskoval še zadnji, 8. letnik gimnazije in junija 1946 uspešno maturiral. Še isto jesen se je vpisal v prvi letnik bogoslovja v Ljubljani, hkrati pa je bil asistent v noviciatu na Škrlevem. Spomladi leta 1947 je morala večina salezijancev zapustiti Rakovnik, tako se je tudi Štefan jeseni pridružil salezijanskim bogoslovcem, ki so se naselili v škofijskem bogoslovju v Ljubljani. V tem času je moral k vojakom v jugoslovanski vojski, kjer je ostal od oktobra 1949 do konca novembra 1950.

Leto 1951 je bilo za slovenske salezijance jubilejno. Obhajali so 50-letnico prihoda prvih salezijancev na Rakovnik. Predstojniki so se odločili, da predčasno posvetijo v duhovnika dva bogoslovca: Egidija Dolinarja in Štefana Zerdina. Tako je na misijonsko nedeljo 21. oktobra v cerkvi Marije Po-

močnice na Rakovniku ljubljanski škof Anton Vovk posvetil diakona Štefana v duhovnika. Novomašna slavje je obhajal na nedeljo Kristusa Kralja v domači župniji v Črensovcih.

Njegova prva duhovniška leta: po posvečenju je zaključil zadnje leto bogoslovja in potem bil eno leto voditelj salezijanskih bogoslovcev. Leta 1953/54 je bil vzgojitelj novincev na Reki, potem leto dni kaplan pri Kapeli in spet tri leta vzgojitelj novincev na Reki. V letih 1958-61 je bil tri leta katehet in vzgojitelj bogoslovcev na Rakovniku, nato eno leto ravnatelj salezijanske skupnosti na Kodeljevem. Na silvestrovo l. 1962 je za dve leti odsel za župnijskega upravitelja v Tomišelj, nato pa se je znova vrnil na Rakovnik, najprej kot voditelj bogoslovcev, nato pa do leta 1968 kot ravnatelj bogoslovne in salezijanske skupnosti. Po nenadni smrti tedanjega magistra novincev Jožefa Kreslija je bil dve leti magister novincev v Želimpljem. Leta 1970 pa je bil izbran za službo inšpektorja, oz. višjega redovnega predstojnika salezijanske družbe v Sloveniji. Kljub nelahkim časom in razmeram pa je zavzeto in skrbno opravljal. To so bila leta po 2. vatikanskem koncilu, v katerih je ob mladih bogoslovcih in starejših sobratih občutil vs tožo prehajanja iz starega in novo. Po šestletnem obdobju predstojniške službe je bil spet eno leto magister novincev v Želimpljem, leta 1977 pa odsel na Koroško, v Celovec, kjer je ostal dve desetletji. Opravljal je službo ravnatelja salezijanske skupnosti v Mohorjevem dijaškem domu v Celovcu, povezoval delo sobratov salezijancev ter se po zgledu don Boska z vso ljubeznijo posvečal vzgoji in osebnemu spremljanju mladih slovenskih gimnazijcev. Koroško je tedaj vzljubil kot svojo drugo domovino.

Prometna nesreča v februarju 1984 je usodno zaznamovala njegovo nadaljnjo življenjsko pot. Poleg težkih telesnih poškodb se je po tej nesreči začela močneje oglašati tudi prikrita *parkinsonova* bolezen, ki ga je spremljala vsa nadaljnja leta. Nikoli ni tožil, trp-

ljenje je sprejemal kot del svojega duhovništva, ki naj bo po Jezusovem zgledu vdana daritev za odrešenje mnogih. Ko ga je bolezen začela priklepiti na bolniško posteljo, je iskal pomoči pri šolskih sestrah in pri sestrah Elizabetinkah v Celovcu, pri redovnih sestrah v Kari-tasovem domu v Železni Kapli in končno na Trsteniku, kamor se je dokončno preselil leta 1997.

Umsko ves čas čil in svež se je močno veselil, da bo lahko dočakal sveto leto 2000 in – če Bog da – tudi zlatomašna slavje. Dočakal je leto svojega duhovniškega jubileja, toda zlatomašnega kelih ni dvignil, pač pa se je sam Bog sklonil k njemu in ga kot prečiščeno zlato dvignil k sebi v svoj očetovski objem.

Sobrat Štefan je bil **človek izjemne širine duha** in hkrati zelo zaveden Slovenec. Rojen na obrobju slovenskega narodnostnega prostora, v času velikih nacionalnih napetosti in spopadov se je močno zavedal, kaj pomeni domača zemlja, domač jezik in vera staršev. Toda ko se je kot salezijanec znašel med sobratmi madžarske narodnosti, se je naučil njihovega jezika in se vživel tudi v njihovo miselnost in kulturo ter bil odprt za vse dobro v njihovem narodu. Kot zavednemu Slovincu pa mu je bilo v posebno veselje, da je smel dolgo leta preživljati na Koroškem, v sami zibelki slovenstva.

Z veseljem in predanostjo je bil **salezijanec in duhovnik**. Njegovo prvo srečanje z zavodom v Veržeju ga je življenjsko zaznamovalo. Don Boskov duh ga je prevzel in do konca življenja mu je ostal neomajno zvest. To, kar je pogosto kot predstojnik ponavljal drugim, je najprej sam živel in izžareval. *Salezijanec je odprt in prisrčen, vedno pripravljen napraviti prvi korak in sprejeti vsakogar z dobroto, spoštovanjem in potrpežljivostjo*. Svojo duhovniško službo je sprejemal kot izreden in nezasluzen dar, ki mu ga je Bog naklonil, da bi ga lahko delil z drugimi.

Bil pa je tudi **človek trpljenja**. Trpljenje ga je tako ali drugače spremljalo vse življenje: težka medvojna in povojna leta; tudi vzgojiteljska in predstojniška služba mu je bila pogosto vir trpljenja; zadnje postajo njegovega trpljenja pa predstavlja neozdravljiva bolezen zadnjih dvajsetih let. Sprejemal jo je vdano kot svoj križev pot, po katerem je hodil za Gospodom. Ob njem pa smo hkrati vsi obogateli in dozorevali za sedanjost in za večnost. Bog naj Vašo življenjsko daritev spremeni v seme novih duhovnih poklicev. «

Lojze Dobravec SDB, inšpektor

POSTNI ČAS

Bliža se postni čas, čas premišljevanja, dobrih del in pokore. Kristjani naj ne bil samo v postnem času delali dobra dela, ampak zmeraj: da pomagamo, da smo na voljo ... dovolj je lepa beseda. Pomemben je namen, zahvala ... drobne pozornosti, pa vendar iz srca. V postnem času se učimo, kako sem moramo ljubiti med seboj, si prizadevati za zvestobo, za zaupanje, za medsebojno podporo, za upanje Vanj, v katerem živimo, se gibljemo in smo. Če se bomo zatekali k Njemu, bomo res doumeli Njegove besede, besede resnice in ljubezni, ki jih podarja prav nam.

Branko

DUHOVNE VAJE

ZA OSNOVNOŠOLCE

ZELIMLJE: 16. – 18. marec: za fante 4. – 8. razreda
Prijave: Peter Polc, tel. 01/470.21.15; N.C. 01/470.21.00

BLED: 23. – 25. marec: za dekleta 5. – 6. razreda

BLED: 30.3. – 1. april: za dekleta 5. – 7. razreda
Prijave: s. Ivanka Berčan, tel. 04/574.10.75

ZA MLADINO

POHORJE: 16. – 18. marec: Postne duh. vaje

ŽELIMLJE: 23. – 25. marec: Postne duh. vaje
Prijave: Jože Vidic, tel. 01/709.68.80 ali 041/728.293

VERŽEJ: 30.3. – 1. april: Postne duh. vaje

Prijave: Janez Krnc, tel. 02/588.90.60 ali 041/357.640

ŽELIMLJE: 30.3. – 1. april: Udeleženci želimeljskih duh. vaj

Prijave: Peter Polc, tel. 01/470.21.15; N.C. 01/470.21.00

BLED: 6. – 8. april: za osmošolke in srednješolke

MORNESE-ITALIJA: 27.4. – 1. maj

Prijave: s. Ivanka Berčan, tel. 04/574.10.75

ZA ŠTUDENTE, ANIMATORJE IN MLADE V POKLICIH

KOPRIVNIK: 30.3. – 1. april

Prijave: Janez Potočnik, 01/427.30.28, GSM 041/215.711

ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE IN ČLANE MAŠNE ZVEZE

BREZJE: 5. – 7. april

Prijave: s. Marinka Bizovičar, 4243 Brezje 63; tel. 04/533.88.93

KUREŠČEK: 12. – 14. julij

VERŽEJ: 27. – 29. julij

Prijave za Kurešček in Veržej: Ivan Turk, Marijanišče, 9241 Veržej, tel. 02/588.90.60 ali 040/533.440

Za vse tri skupine: začetek ob 18.00, sklep s kosilom

SREČANJA ZA ŠTUDENTE, ANIMATORJE, MLADE V POKLICIH

NA RAKOVNIKU

Vsak prvi (oz. drugi) četrtek v mesecu ob 19.30
(v prostorih Salezijanske mladinske pastorale)

5. april, 10. maj, 7. junij

Salezijanska mladinska pastorala

DRUGI PROGRAMI

RAKOVNIK - PREDSTAVITVENI KONCERT

bo v nedeljo **25. marca** – v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku ob **15. uri**. Najprej bo nedeljska sveta maša, potem pa koncert skupine *Sončni žarek*, ki bo v živo zapela pesmi z njihove zgoščenke *Ko vstaja sonce* (gl. str. 14 – 15).

RAKOVNIK – SREČANJE ZA ORATORIJ

27. april, začetek ob 9.00, sklep ob 16.00

Prijave: Mladinski ceh (Rafo Pinosa), tel. 01/427.71.40

ŽELIMLJE – SREČANJE DRUŽIN

v nedeljo **6. maja** in

v nedeljo **10. junija** od 9.00 do 17.00

Informacije in prijave: Jože Krnc, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. N.C. 01/470.21.00 ali 01/470.21.02

VERŽEJ – SREČANJE DRUŽIN

v nedeljo **13. maja**: začetek ob 9.00, sklep ob 16.00

Informacije in prijave: Janez Krnc, tel. 02/588-9060 ali 041/357-640

TRSTENIK – BLAGOSLOV PRIZIDKA DOMA

V nedeljo **29. aprila** bo na Trsteniku ob **17.00** blagoslov prizidka doma za starejše sobrate. Obred bo ob predstojniku slovenskih salezijancev opravil svetovalec vrhovnega predstojnika salezijancev za srednjo in vzhodno Evropo Albert van Heecke. Vabljeni.

POHORJE – DOMINIKOV DOM, BLAGOSLOV

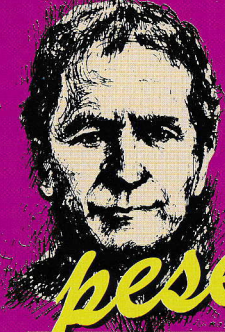
V nedeljo **6. maja** bo ob **15. uri** romarski shod ob prazniku sv. Dominika Savia v Dominikovem domu na Pohorju. Program: maša ter blagoslov prizidka in kapele sv. Dominika Savia, družabnost. Vabljeni, še posebej mladi in animatorji. **Iz Ljubljane bo organiziran avtobusni prevoz (odhod ob 12.00)**. Prijave v romarski sobi na Rakovniku, tel. 01/427.30.28 ali po e-mailu: janez.potocnik@salve.si. Informacije za dostop: Salezijanci MB, tel. 02/331.13.20

CELJE, SAKLA-PUM: NE VEŠ KAM? PRIDI K NAM!

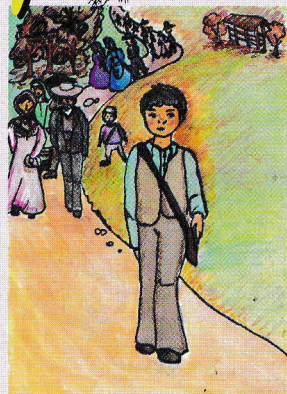
Bi rad končal izobraževanje? Si poiskal primerno zaposlitev? Ali pa bi se rad naučil spretnosti, ki ti bodo koristile v življenju? Če si star od 15 do 25 let in nimaš statusa dijaka ali študenta ter nisi nikjer zaposlen, potem se oglasi pri nas v Celju na Kidričevi tri, kjer si na potezi ti. Spoznaj program SKALA-PUM (projektno učenje za mlade), kjer je priložnost za druženje, delo, izobraževanje in zabavo.

Tel.: 03/491.50.00 in e-mail: Skala-pum@salve.si.

Brez koristi je na tem svetu
iskati samo rožice!
sv. Janez Bosko

Don Bosko, ti si pesem veselja

ŠTIRI SOLDE ZA PRIDIGO

Besedilo: T. Bosco, Don Bosko, Ljubljana, 1988

Risbe: T. Špendal

Septembra leta 1829 (Janez ima 14 let) je prišel za kaplana v Murialdo Janez Melhior Calosso, duhovnik pri 70-ih letih, ki se je zaradi šibkega zdravja pred leti odpovedal župniji v Bruinu. Bil je častljiv duhovnik, obtežen z leti in s pastoralno izkušnjo.

Novembra je bil v Buttiglieri misijon. Tudi Janez je šel in tudi don Calosso. Ko se je vračal, je zapazil med ljudmi štirinajstletnega fanta, ki je pešočil čisto sam.

»Od kod si, sin moj?«

»Iz Becchijev. Bil sem pri pridigi misijonarjev.«

»Kdo ve, kaj si razumel od vseh tistih latinskih navedkov,« je zmaljal s svojo sivo glavo in se nasmehnil. »Menda bi ti tvoja mama naredila primernejšo pridigo.«

»Res je, mama mi pogosto lepo zapridiga. Zdi se mi pa, da sem razumel tudi misijonarje.«

»No, če mi veš povedati štiri besede od današnje pridige, ti dam štiri solde.«

Janez se je mirno ustavil in kaplanu zrecital celo pridigo, kakor da bi bral iz knjige. Don Calosso ni pokazal ginjenosti in je vprašal:

»Kako ti je ime?«

»Janez Bosko. Oče mi je umrl, ko sem bil še otrok.«

»Kakšne šole si opravil?«

»Naučil sem se brati in pisati pri gospodu Lacquu v Caprigliu. Še bi se rad učil, toda moj starejši brat o tem noče slišati, župnika v Castelnouvo in v Buttiglieri pa nimata časa zame.«

»Zakaj bi rad študiral?«

»Rad bi postal duhovnik.«

»Povej mami, naj pride k meni v Murialdo. Mogoče ti bom lahko pomagal, čeprav sem star.«

Marjeti, ki je sedela pri mizi v župnišču, je don Calosso dejal: »Vaš sin ima čudovit spomin. Takoj se naj loti učenja, naj ne izgublja časa. Star sem že, kar bom zmogel, bom storil.«

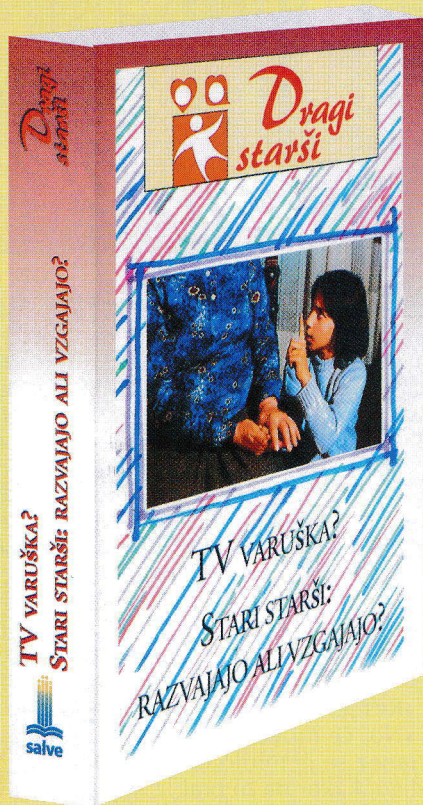
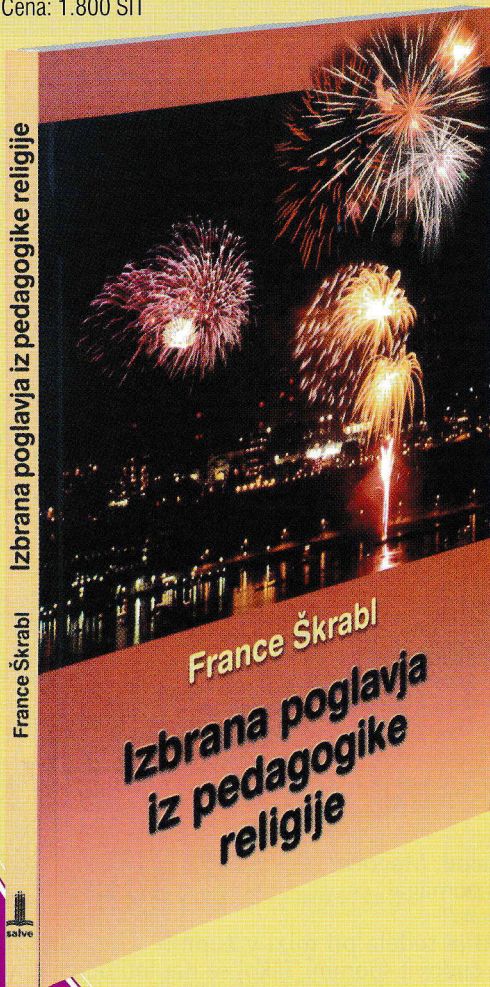
Zmenila sta se, da se bo Janez učil pri kaplanu, to ni bilo daleč od Becchijev. Domov bi prihajal samo spat. Ob največjem kmečkem delu pa bi pomagal domačim.

Janez je na lepem dosegel to, česar ni mogel toliko časa: očetovsko zaupanje, čut odgovornosti, upanje. »Takoj sem se izročil v roke gospoda Calossa,« je zapisal. »Popolnoma sem se mu dal spoznati, zaupal sem mu vsako besedo, vsako misel. Tedaj sem spoznal, kaj pomeni imeti stalnega vodnika, zvestega duhovnega prijatelja, ki ga dotlej nisem imel. Med drugim mi je prepovedal spokorno vajo, ki ni bila primerna moji starosti. Spodbujal me je k pogosti spovedi in obhajilu in me naučil, kako naj vsak dan opravim kratko premišljevanje, bolje, nekaj duhovnega branja.«

FRANCE ŠKRABL
**IZBRANA POGLAVJA
IZ PEDAGOGIKE RELIGIJE**

Kaj je pedagogika religije, kakšen je položaj religiozne vzgoje, katere so njene naloge ... Kakšno vlogo ima družina pri vzgoji vesti in kakšen naj bo katehet? Odgovore na ta vprašanja dobite na 176 straneh zanimivega branja.

Cena: 1.800 SIT

**TV VARUŠKA?
STARI STARŠI: RAZVAJAJO
ALI VZGAJAJO?**

Nova videokasta iz videoserije Dragi starši za vse, ki se ukvarjajo z vzgojo otrok in mladostnikov. Katere programe naj otroci (ne) gledajo? Kako naj ravnajo starši? Kakšno vzgojno vlogo imajo stari starši pri vzgoji vnukov? Kaj storiti za uravnotežen odnos staršev in starih staršev?

Cena: 2.000 SIT

www.salve.si

info@salve.si

tel.: 01 427 73 10
p.p. 2404 • 1001 Ljubljana
založba • trgovina • priprava za tisk • video